

Р. XLII Ч. 2

ЛЮТИЙ — 1985 — FEBRUARY

NO. 2 VOL XLII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

P. XLII Ч. 2 ЛЮТИЙ — 1985 — FEBRUARY No. 2 Vol XLII

ЗМІСТ

В. Попович. Софія Зарицька-Омельченко	1
О. Мельничук. Український Інститут для Дівчат у Перемишлі	5
А-Г Горбач. Моя зустріч з Ольгою Дучимінською	7
Калейдоскоп жіночого життя. Х. Годів-Юзич	9
У М Л. Дражевська. Тенденції в розвитку української громади в Америці	10
Вісті з Централі	13
Конкурс фонду СУА ім. Еви Сташків	15
Осередок листування	16
СФУЖО	17
Our Life	18
Наше харчування. Л. Гриців	25
Л. Яросевич. На пошану видатних жінок	26
Вітаємо нових членок СУА	26
Дописи відділів	27
Річні збори	29
Хроніка. Округа Північний Нью-Йорк	30
Посмертні згадки	34
Пресовий фонд	36

ГОЛОВНА УПРАВА СУА РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ "НАШОГО ЖИТТЯ"
 108 Second Ave.
 New York, N. Y. 10003 Редактор Ольга Лісківська
 Tel. (212) 533-4646 Tel. (212) 674-5508
 Український Музей — 203 Second Ave., New York, N. Y. 10003 Tel. (212) 228-0110

Редактор — Ольга Лісківська
 Редактор "Our Life" — Марта Бачинська
 Мовна редакція — Наталя Ливицька-Холодна

На обкладинці: "Двоє дівчат". Монотипія. Софія Зарицька-Омельченко, 1954
 Cover: Two girls. Monotype. Sophie Zaryucka-Omelchenko, 1954.

"Second-Class Postage Paid at New York, N. Y. and at additional mailing offices"

Copyright 1983 Ukrainian National Women's League of America, Inc.
 International Copyright Secured — All Rights Reserved
 Made in U. S. A.

ЕКЗЕКУТИВА

Іванна Рожанковська	— голова
Марія Томоруг	— 1-ша заступниця голови
Марта Данилюк	— 2-га заступниця голови для справ організаційних
Лідія Гладка	— 3-тя заступниця голови для справ культури
Марта Хомяк	— 4-та заступниця для справ зв'язків
Олена Мельничук	— протоколярна секретарка
Марія Савчак	— кореспонденційна секретарка
Розалія Полчі	— англомова секретарка
Александра Кіршак	— скарбничка
Іванна Ратич	— фінансова секретарка
Ірена Куровицька	— вільний член
Марія Радович	— вільний член

РЕФЕРЕНТУРИ

Любов Волинець	— музейно-мистецька
Ліда Бойко	— виховна
Ліда Черник	— суспільної опіки
Анна Кравчук	— стипендій
Анна Максимович	— пресова

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Ірина Лончина	— Дітройт
Ростислава Матла	— Філадельфія
Лідія Магун	— Нью-Йорк
Марія Крамарчук	— Північний Нью-Йорк
Ірина Чайківська	— Нью Джерзі
Любомира Головата-Розша	— Огайо
Евстахія Струтинська	— Чикаго
Лідія Фіцалович	— Нова Англія
Теодозія Кушнір	— Південний Нью-Йорк

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Ірена Кіндрачук	— голова
Дана Чехович	— членка
Евгенія Новаківська	— членка
Ольга Літелло	— заступниця
Леся Гой	— заступниця

ПРЕДСТАВНИЦТВА
"НАШОГО ЖИТТЯ"

АНГЛІЯ:

Ukrainian Booksellers, 49 Linden Gardens
 Notting Hill Gate, London W 2

АВСТРАЛІЯ:

"Library & Book Supply"
 16a Prospect St.
 Glroy, W9, Victoria
 Australia

ФРАНЦІЯ:

Daria Melnykovych
 c/o N. 7 887 93 de Paris
 26 rue de Tercy, Paris 18-2.
 France

НІМЕЧЧИНА:

Ukrainischer Frauenverband
 Haus der Begegnung
 8 Munchen 5, Rumfordstr. 21

СОФІЯ ЗАРИЦЬКА-ОМЕЛЬЧЕНКО

Софія Зарицька-Омельченко, Париж — 1928 р.
Sophie Zarytska-Omelchenko, Paris — 1928.

Жінка тупиться до жінки,
М'які лінії рисують контури,
А тепло сердець
Зливається в одну любов.

Так, як її життя пройшло на самоті, остеронь від людей та від мистецьких угруповань і скоропроминаючих мод, так і її малярська творчість становить окремий розділ, цілком відрубну індивідуальність в українському мистецтві.

Її твори мають настільки особливий характер, що їх не можна змішати з картинами інших малярів.

С. Зарицька належить до виїмкових у нас мистецьких особистостей і то під кількома оглядами:

- вона є одним з небагатьох українських експресіоністів,
- належить до рідкісних малярів, які послу-

говуються майже виключно людською фігурою, для висловлення своїх творчих задумів,

— не пішла ні за одним із численних мистецьких напрямків середини ХХ віку, але і не залишилася на пост-імпресіонізмі, як це сталося з багатьома її однолітками, ставши однак оригінальним мистцем на свій лад, бо трактувала теми, що їх інші малярі оминали,

— мала свою "мову" — не натуралістичний реалізм ані сюрреалізм, лише дуже спрощену монументально-експресіоністичну манеру, де-що стилізовану під старовинні фрески,

— не описувала природи, ані зовнішнього світу, спрямувавши всю свою увагу на внутрішнє життя людини, малюючи не так тіло, як душевні стани її персонажів,

— послуговувалася не олійними фарбами, як більшість малярів, лише власною технікою на базі монотипії (для менших творів) і темперою, яка інколи нагадувала фрески (для більших полотен).

І коли так розміркувати, що властиво найбільше характеристичне в творчості С. Зарицької, чим вона є оригінальна і що внесла до українського мистецтва, то можна сказати, що вона була малярським коментатором людських інтимних почувань, переживань і міжлюдських взаємин.

Отже левина частина її праць має за тему людські сантименти. І ці твори є найсильніші з її малярського дорібку, бо це не є ані "квіти", що їй добре вдавалися, ані нечисленні, повні ліризму, краєвиди, які віддзеркалюють найкраще її своєрідність, лише композиції з людськими фігурами, в яких вона висловлювала різні почуття і внутрішні діалоги своїх персонажів.

...була малярським коментатором людських інтимних почувань, переживань і міжлюдських взаємин.

Щоб виробити собі уяву, які проблеми малярку цікавили, вистачить переглянути назви її творів: Родина, Материнство, Мати і діти, Молодість, Двоє дівчат, Єдність думки, Душа під тягарем, Втікачі, Хвора дитина, Злобний погляд, Ображена, Жіноча зазрість, В задумі, Ангел хоронитель, Молитва, Об'єднані смутком, Душевно скривджена, Дві Єви, Журба за майбутнє, Душевно пробуджена і т. п.

Найбільш улюблена її тема — материнство, любов матері до дітей, постійна турбота, неспокій за їхню долю. В цих творах відчувається багато тепла,

моїх статтях) була подана помилково дата народження 1903 рік, яка ввійшла вже, на жаль, до енциклопедій і до збірників.

В наступних виданнях треба буде справити цю помилку, щоб бути в згоді з офіційними родинними документами та з історичною правдою.

Народилася вона в Перемишлі в сім'ї гімназійного учителя Северина Зарицького* (1860-1920), а її мати померла, коли Софії було два роки.

Середню освіту дістала в українському дівочому ліцеї в Перемишлі, в якому дістала матуру в 1914 році.* В ліцеї вчив її рисуноків маляр Олекса Скруток (1861-1914).

Під час Першої світової війни сім'я Зарицьких перебувала один рік в Загребі, куди її евакуювали з Перемиської твердині.

Ставши круглою сиротою в 1920 році, С. Зарицька переїхала до Львова до сестри Елеонори Костельник. У Львові вчилася три роки малярства приватно в Олекси Новаківського (в цей час він не мав ще своєї школи).

Для завершення мистецької освіти вона виїхала восени 1923 року до Праги, де дістала невелику стипендію на п'ятирічне навчання в академії мистецтв. Вчилася у професора Краттнера монументального малярства, а її праці діставали високі оцінки на шкільних виставках.

В академії Зарицька познайомилася зі студентом Петром Омельченком (1894-1952) і вийшла за нього заміж в 1926 році.

Після закінчення студій в 1928 році, Омельченки переїхали на постійне життя до Франції. Спершу мешкали в Парижі, а за кілька років побудували малу хатину в містечку Шеневе́р над Марною (11 км від Парижа) і в цій хатині, трохи на відлюдді, Зарицька прожила до кінця життя. Чоловік помер у відносно молодому віці, а дітей вони не мали.

Зарицька брала участь у річних виставках "Салону Незалежних" (почавши від 1928 року), деколи посилала свої твори на збірні українські виставки у Львові та в інших містах, а після Другої світової війни до Америки. Індивідуальної виставки в Парижі вона не мала, такі були лише в Америці: — в Нью-Йорку, першу влаштувала УВАН у 1964 році (спільно з творами Олени Кульчицької), на якій показано 21 твір, другу організував Союз Українок Америки в 1969 році (34 твори).

Ніколи не сповнилася її мрія відвідати Італію.

Від приїзду до Франції аж до самої смерті, а

*Діти сім'ї Зарицьких:

Елеонора зам. Костельник (1891-1982)

Марія зам. Яворська (1893-1963)

Євген (1895-1903)

Софія зам. Омельченко (1897-1972)

Витовт (1899-1908)

Оба хлопці померли на скарлятину.

* "Перемишль західний бастион України", Нью-Йорк — Філадельфія, 1961, сторінка 292.

особливо коли повдовіла, Зарицька жила надзвичайно вбого і без найменшого комфорту, що відбилося на її творчості, бо восени й зимою не могла маювати через брак електричного світла.

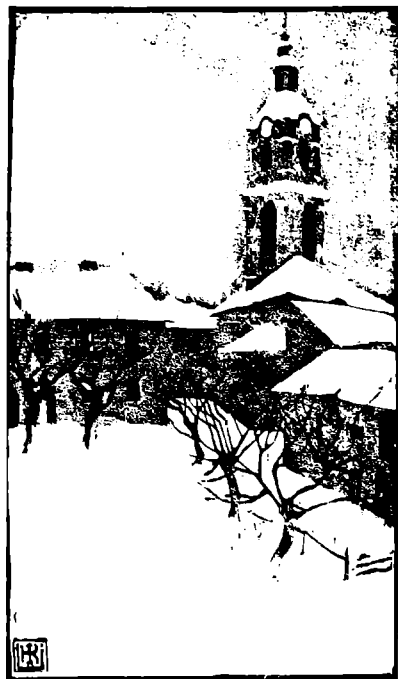
Вночі з 17-го на 18-го квітня 1972 року хата Зарицької згоріла, огонь забрав і малярку і її творчість, та всю мистецьку спадщину П. Омельченка.

Якась частина її картин (мабуть не більше 150?) опинилася в Америці й в Канаді, а приблизно 150-200 творів зберігається в приватних збірках в Європі — решта згоріла.

Зарицька тримала в хаті свої найкращі праці, яких не хотіла нікому продати, бо мріяла передати їх колись до українського музею.

Література:

- В. Січинський: *Фрески Зоні Зарицької. "Нові шляхи"* ч. 2. Львів, 1929.
- О. Лагутенко: *Софія Зарицька. "Українське слово"*. 7.8. 1949 р. Париж.
- Л. Полтава: *Софія Зарицька. "Сучасна Україна"*, 1953 р. Мюнхен.
- В. Маркус: *Софія Зарицька-Омельченко. "Український самостійник"*, 23.5.1954 р. Мюнхен.
- В. Попович: *Софія Зарицька. "Наукові записки УТГІ"*. том XIV. 1967 р. Мюнхен.
- Б. Певний: *Софія Зарицька. "Крилаті"*, січень 1971 р. Брюссель.
- В. Попович: *Софія Зарицька (спогад): "Сучасність"* ч. 3. 1973 р. Мюнхен.

"Перемишль взимку", Лінорит. Олена Кульчицька.
Peremyshli in winter. Linocut. Olena Kulchitska.

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ ДЛЯ ДІВЧАТ У ПЕРЕМИШЛІ

Марія Примівна — перша директорка Дівочого Інституту в Перемишлі (знімка з 1912 р.).
 Maria Prymivna — the first headmistress of the Peremyshl Girl's Institute (photo from 1912).

Оце недавно, я брала участь у конференції "Віра в людство", яка була влаштована "United States Holocaust Memorial Council". Ціллю конференції було вшанування людей, які рятували жидів під час Другої світової війни. Психологи і соціологи, які брали участь у семінарі присвяченому темі психологічних дослідів і характеристики рятівників, обмірковували чинники, котрі впливають на сформування т.зв. альтруїстичних особистостей. Чи релігія, чи дім, чи рівень освіти?

Один із рятівників, старенький голяндець, сказав, що найбільше доброго, вартісного, етичного він навчився в школі. Я може не зовсім з цим погоджуюсь, бо все таки родинний дім є найпершою життєвою школою. Але, мушу признати йому рацію — правдива святиня науки, це немов мистець-скульптор, який шляхетно викінчує добрий сирівець. І вмє надати прикмету свого унікального характеру.

Коли думаю про свою альма матер — жіночий інститут у Перемишлі, хочеться віддати поклін оцій науковій майстерні. Ті, що були його ученицями, вивчили не тільки книжне знання, але й незломні переконання про першенство життєвих вартостей. А саме: добро Вітчизни це найвище добро; вірність насамперед Богові й Батьківщині; почесно вмирати за Батьківщину; найбільше матеріальне багатство не має ціни.

Приступаючи до писання про Дівочий Інститут, сама здивувалась, що так мало знаю. Як то часто буває, діти, хоч люблять і шанують своїх батьків-опікунів-виховників, не завжди цікавляться історією своєї родини. На підставі збірника "Перемишль — західний бастион України", зокрема статті проф. Маркіяна Терлецького "Український Інститут для Дівчат в Пе-

ремишлі" і своїх спогадів дещо передам з історії цієї школи.

Ініціатором заснування школи для дівчат був крилошанин* перемиської Капітули о. Лев Кордасевич. Він був переконаний, що брак патріотизму серед української інтелігенції, недоцінювання рідної мови, незнання минувшини було спричинене браком освічених жінок. А переважно жінка-мати має найсильніший вплив на виховання дитини, яка згодом стане членом суспільства.

Крилошанин о. Кордасевич, задумав спершу придбати фонди на будову бурси для дівчат, де незаможні, позамісцеві дівчата могли б жити, користуючи з навчання в школах, які вже існували в Перемишлі. От. Кордасевич довгі роки збирав добровільні датки і особисто складав пожертви на цю ціль. В 1881 р. було створено товариство "Бурса для Дівчат русько-католицького обряду в Перемишлі". Протягом 4-ох років, товариство провадило інтенсивну акцію на здобуття будівельних фондів. Приступаючи до самого діла, вирішено заснувати не тільки бурсу, але при ній і школу, щоб дівчата могли виховуватися в цілком рідному середовищі. Назву товариства було змінено на "Руський Інститут для Дівчат в Перемишлі", а згодом на "Український Інститут для Дівчат в Перемишлі". Згідно зі статутом, покровителем Інституту був перемиський Владика, а перемиська Капітула мала постійного делегата в управі Товариства.

В 1888 році був закуплений город, серед якого пізніше побудовано Інститут. Дня 7-го жовтня 1893 р. відбулося посвячення наріжного каменя під будову Інституту. Зміст грамоти вмурованої в камінь передає настрої і побажання товариства:

Призначається Інститут, понад всіх і все, на Дюлю, Добро, Достоїнство Твоє, Ненько Русе, щоб се благословенне місце жевріло вічним, нетлінним і невгасимим огнищем Твоєї святої Віри, Твого прекрасного Слова, Твоєї давньої Слави і Твоєї будучої Сили, кріпшаючої і ростучої в грядучі покоління. Амінь.

Як писав один із співтворців Інституту, Іван Матковський, ці слова були напрямними ідеями проводу Інституту.

В червні 1895 року була видана відозва до громадянства з закликом вписувати дітей до школи з початком шкільного року. Але як часто буває, великі ідеї не все зрозумілі й сприйнятливі. До Інституту зя-

*крилошанин = каноніки

В Католицькій Церкві капітула є колегія духовенства вищого чину, з-поміж каноніків, що є призначена як дорадче і допоміжне тіло єпископа.

вилися всього 22 кандидатки, між ними 6 "доходячих". Відкриття школи й Інституту було відзначено святом 18-го жовтня. Директоркою Інституту була Марія Примівна, яка керувала ним до Першої світової війни. Першими вчительками були Анна Долинська й Катерина Черненко-Ольшанська. Другі вчителі доходили з хлоп'ячої гімназії, а саме: д-р Григорій Величко, Северин Зарицький,* Омелян Кордасевич, Іван Наконечний, Іван Прийма та о. Максим Копко.

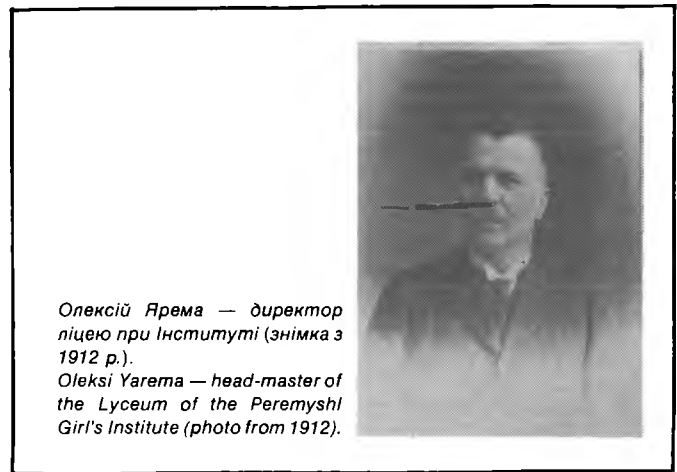
Програма навчання опрацьована дир. Гр. Цеглинським мала дати ученицям повну освіту. Предмети були такі: наука віри, історія, включаючи історію України, географія, фізика, математика, мови (польська, французька або німецька), рисування, спів-руханка і ручні роботи. Крім того, до навчання додали гігієну, знання про виховання дітей та засади домашнього господарства.

В першому році навчання були тільки 4 класи, але переконавшись про високий рівень навчання, більша кількість українців Перемишля й околиць почали записувати своїх дітей. Незабаром створили всі 8 клас та завдяки корисному розвитку школи засновано при ній Учительську Семінарію.

Посилення культурно-освітнього життя в Галичині на переломі 19-20 століття, було спонукую до поширення наукового засягу школи. Був заснований 6-ти класовий ліцей. Інтенсивна програма ліцею була подібна до програми гімназії. Навчання відбувалось в українській мові з наголосом на українознавство, що включало і вивчення української культури. Випускниці ліцею могли бути вільними слухачами високих шкіл, або й звичайними студентами з доповненням своїх знань іспитом з грецької та латинської мов.

Інститут вважався найкращою дівочою школою, тому з'їжджались туди дівчата з найдальших частин Галичини. Були тут і учениці із східної України, наприклад Людмила Шевченко (внучка сестри Тараса Шевченка). Перебування в культурному рідному оточенні, вплив учителів, відданих українських патріотів, виховна праця спортових та культурно-освітніх організацій і Пласту діяло на формування цих дівчат. А вони в майбутньому виховували покоління високодейних українських патріотів.

Тому що Інститут був приватною установою, австрійська влада не вмішувалась занадто до навчального пляну школи. Державні австрійські свята Інститут не святкував; до особливих виявів лояльності, ані вчительський склад, ані учні не були примушені. Зате під час польської окупації Західної України в Інституті сталися певні зміни. Передусім, управа Інституту змінила ліцей на гуманістичну гімназію, а після смерті протектора Інституту єпископа Константина Чеховича головою вибрано людину світську, адвоката Володимира Загайкевича. Управу Ін-

Олексій Ярема — директор ліцею при Інституті (знімка з 1912 р.).

Oleksii Yarema — head-master of the Lyceum of the Peremyshl Girl's Institute (photo from 1912).

ституту перебрала Меланія Бордун, господарським управителем став проф. Леонід Бачинський, а директором гімназії було призначено професора Степана Бобеляка. В цьому періоді, коли настали різні зміни в громадсько-політичному житті в Перемишлі, нелегко було задержати школу на такому рівні українського виховання, на якому утримував її попередній директор Олексій Ярема. Але з допомогою прийшли свідомі вчителі українці. Навіть учителі поляки, котрі вчили історії та польської літератури були тактовними і не вмішувались в адміністраційні справи. А дівчата-учениці сприймали їх як добрих викладачів, а не ворогів.

Я вперше прийшла до Інституту в червні 1932 року складати в учительській канцелярії іспит до першої класи. Пам'ятаю, що проф. М. Гривнакова дала мені диктат з польської мови та ще казала дещо прочитати, запитала мене таблицю множення. Так я стала ученицею цієї школи.

Із сорокп'ятьлітньої перспективи бачу всіх моїх професорів немов на картині. Одні з них сидять в першому ряді; інші в другому, третьому — заховались. По середині — Меланія Бордун, директорка. Суворя, принципова, вчителька історії в молодших класах. Її виклади були чіткі й рельєфні — давали дитині можливість сприйняти історичні факти частинно як цікаву розповідь. А далі, постать проф. Сітницького, котрий вчив нас німецької мови практичною метою "покажи і скажи". Здається мені, що він був найкращий учитель чужої мови, якого коли-небудь мала. Домінуюча постать проф. М. Гривнакової-Телімени, компетентного знавця літератури, в якій на годинах ми чули як дзвонять "соняшні клярнети", перебирали перлини сонетів Зерова, і насолоджувались ліризмом поезій Лепкого.

Минулого року поїхала я відвідати Перемишль, місто мого батька. Пішла я вулицею Татарською, щоб чолом припасти до мурів моєї альма матер. Піднімаючись вгору, серце швидко стукотіло. З напру-

* Це був батько мистця Софії Зарицької-Омельченко.

Закінчення на ст. 32

МОЯ ЗУСТРІЧ З ОЛЬГОЮ ДУЧИМІНСЬКОЮ

Недавно я отримала листа з Черновець, в якому були такі рядки: "Ользі Дучимінській сповнилося цього літа 101 років... Я поїхала ще з кимсь до неї до Івано-Франківська, де вона тепер живе. Постійно говорила про Галюсю Панчукову і вже не пам'ятає, що Галюсі немає в живих..."

І ця згадка про Ольгу Дучимінську дала мені поштовх написати про мою зустріч з цією видатною, непересічною українською жінкою, що могла б бути гордістю кожного модерного суспільства, але якій українська доля у другій половині її життя простелила важкий шлях десятилітного поневіряння по сибірських таборах, а після повернення постійну бездомність. І як подиву гідно вона неслася життєві тягарі!

ЕУ подає у своїй гасловій частині таку довідку про Ольгу Дучимінську: "Нар. 1883, уроджена Решетилевич; громадська діячка, письменниця і етнограф, науковий співробітник Львівського Етнографічного Музею АН УРСР. Оповідання "Обдурена", "Тайна людського серця", "По ранніх росах", "Мати", "Смерть Василька", "Клопоти Тимчихи"; студії над фолклористичними працями Франка, про гуцульське мистецтво; біографія Н. Кобринської. З 1946 р. на засланні в Сибірі."

В цьому останньому реченні помилка. Ольга Дучимінська була заарештована, як вона мені особисто розказала, після вбивства Ярослава Галана. З розмов, що ми мали змогу вести з різними добре поінформованими людьми з України виходило б, що вбивство Галана було інспіроване і зорганізоване таки більшовиками, щоб мати обґрунтування виарештувати решту старої української інтелігенції у Львові. В Ольги Дучимінської на квартирі мешкав студент, що ніби був заприятельований з убивником Галана. Це вистачало, щоб заарештувати її. Вона мені розказувала, що слідчий хотів від неї знати з ким вона вела розмови на "національні теми". Коли вона згадала між розмовцями Ірену Вільде, слідчий сказав протоколянтові, щоб це прізвище не записував до протоколу. У зв'язку з цим слідчим, що мав бути болгариним, Ольга Дучимінська розказувала деякі боляче смішні деталі своїх переслуховань. Коли її було заарештовано, вона мала вже 66 років, і у неї була зубна протеза. Тому що вона знала, що під час переслуховань б'ють в'язнів, вона наївно сказала до слідчого: "Прошу Вас, скажіть мені, коли мене будете бити, щоб я скинула свою зубну протезу, а то мені поломите, і я не буду мати чим їсти..." На те відповів їй слідчий, вдаючи сильно враженого її словами: "Але ж ми нікого не б'ємо, будьте спокійні... мені взагалі

ця професія не підходить... я б найрадше був садівником і садив квіти і дерева..." Це дуже гуманне наставлення не перешкодило слідчому допомогти вислати тендітну Ольгу Дучимінську на 10 років в сибірські табори. Із таборових переживань вона розказувала, як вона підійшла до однієї перфідної "стучачки" і її наївно запитала: "А де Ви навчилися так добре писати на машинці?" "На машинці? Я не пишу на машині". — "Як же ні? Про Вас кажуть, що Ви знаменита стучалка..." (В 1930-их роках в Галичині так називали друкарок...).

Після повернення зі заслання Ольга Дучимінська не отримала ніде в Західній Україні сталої приписки. Вона постійно була в дорозі, перебувала по 2-3 місяці чи то в сестри у Львові, чи то в приятелів в Івано-Франківську чи то в Галі Панчук, племінниці Ольги Кобилянської, в Чернівцях. Власне там я і мала нагоду з нею познайомитись особисто, коли відвідала подружжя Панчуків в 1969 р., бо вона саме тоді перебувала в них.

Як знавець етнографії і взагалі письменниця і любителька літератури Ольга Дучимінська була захоплена моєю перекладацькою працею, і її листи до мене, що вона писала ще в 1970-их роках, повні подиву, тепла і суперлятивів. Мені аж ніяково цитувати з них. Роблю це однак скупко, щоб показати, як високо вона цінила удоступнення творів української літератури західньому світові:

"Шановна й Дорога наша Трудівнице, щоб пані Доля давала Вам сили і насаги до Вашої висококультурної праці, до поширення перлин нашої прекрасної мистецької творчості поміж чужинців, їхньою мовою, якою Ви, Дорога наша, так прекрасно володієте і вмієте нею плести коронкову тканину, і так вірно передати красу наших художніх творів..."

І далі вона пише: "Зустріч з Вами була для мене великим святом моєї душі... Котрийсь великий філософ сказав: 'До гурту людей належати легко, але бути Людиною, це тяжче'. Я люблю старинну філософію і філософів! Я їх радо читаю. Не знаю чи згодиться зі мною, але ці старинні філософи — надиво — їх філософічний підхід до життя, їх думки, підходять більше до сучасности, як підходять сучасні мислителі, та філософи. Дивно, а так є! А однак, яке життя в старину було пряме, не таке скомпліковане, як зараз... Але що ж, люблю старинний світ! Це не були тільки філософи, але й пророки. А наші колишні байкарі! Їх фантастичні оповідання, з яких люди сміялися і уважали за неможливі..."

З зацікавленням до української етнографії та її

діяльністю в жіночих організаціях пов'язані її поїздки по українських галицьких селах ще в молодші роки. Довідавшись, що мій чоловік, Олекса Горбач, походить з Романова недалеко Бібрки, пише нам Ольга Дучимінська в одному з листів: "... з Романовом у мене багато молодечих споминів. Там було нас багато молоді, а всі тоді йшли 'назустріч сонцю золотому' і вірили, що все неможливе буде можливим і що життя буде нам на голови класти віночки з троянд, а тернових віночків взагалі не буде. Молодь була з трьох сіл: Романова, Підгородищ і Під'яркова. Нас було чотири, а хлопців десять. З дівчат ще лиш ми дві з сестрою, приїжджі, живем та один з 'наших' тодішніх хлопців, а другі пішли Панові Богові на послуги... Відтоді я там не була. Але згадати про Романів — і махне крилом спомин. Сколихнуться води споминів — і запахнуть квіти і зашумить срібне жито, і кланяється золота пшениця — і приходять молодість у гості..." І в іншому листі ще раз про Романів: "Свого чоловіка здоровте. В мене великий сантимент до всіх з Романова."

Весною 1971 р. Ольга Дучимінська прислала мені особливий весняний привіт: наліплені сухі бриндушки і цикль наївних простих весняних віршів з описом весни в Україні. І дописує слова: "Прошу ласкаво прийняти моє скромне слово весняного привіту з рідного Краю, з рідної Землі, високо і сердешно шановні Земляки. Нехай це моє слово огріє Вашу душу споминами... може ще далеких діточих часів, коли ще не було спомину, а була правда... І нехай пам'ять і любов до рідної Країни все горить у Вашому серці-душі. Це Любов, що творить чуда!"

Не зважаючи на майже нелегальний статус, на якій Ользі Дучимінській доводилося жити після повернення з заслання, вона з подивугідною енергією ангажувалася там, де їй було можливо, в культурному житті. У Львові кінця 1960-их років була жменька вже молодших інтелігентських родин, що уважали за велику честь мати з нею контакт, гостити її в себе. Багато вона в той час працювала в Товаристві для збереження і плекання історичних пам'яток. Пам'ятаю, що навіть мене зтягнула в приміщення цієї організації. Однак мені сказали інші знайомі, які критично ставились до цієї установи, що вона пересякнута сексотами і має також завдання, виявити потенційних українських патріотів та пильно стежить за членами товариства.

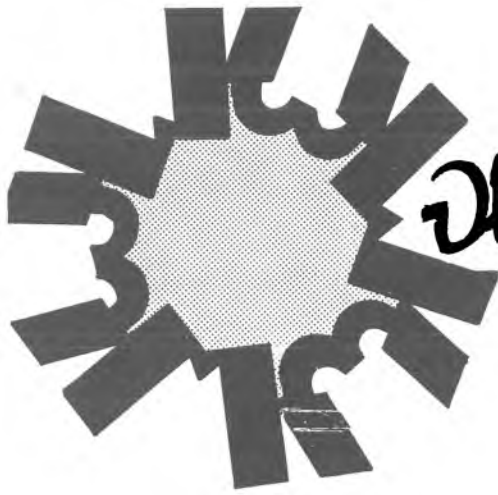
Мала Ольга Дучимінська друзів і в Києві, що подивлялися її ерудицію, життєздатність, спритність і прогресивний світогляд. "Прогресивний" уживаю без політичної іронії. Ольга Дучимінська була мабуть ще змолоду емансипована, самостійна одиниця, якою міг би гордитися будь-який західній феміністичний рух. Її погляди на родину, ролю жінки в родині і суспільстві були модерні й передові, вона погорджувала, "обивательством" і міщанством. З розмов виходило ніби вона прихильниця деяких антропософічних течій з їх прихильністю до "біологічних" продуктів та відкиданням надмірного вживання хемікалій у природі. Думаю, що її світогляд, притаманний їй оптимізм, уміння жити скромно і не прив'язуватися до матеріяльних надбань, були ті фактори, що їй допомогли, пережити заслання і циганське тиняння без власного кутка. Пам'ятаю, як вона з усмішкою на устах розповіла, що їй, "реабілітованій" після заслання, заявили, що її квартиру зліквідовано і як відшкодування "держава" їй призначила 200 рублів...

Восени 1970-го року ми обидві трохи "тинялися" по Львові, в пошуках якоїсь "кафейки", де б можна посидіти і побалакати. Їдучи трамваем я була свідком, як Ольга Дучимінська висварила гурт старших школярок, що спершу балакали по-українськи, а коли підійшла до них якась товаришка, перейшли раптом на російську мову.

Після арештів в січні 1972 р., коли почали появлятися різні лайливі статті проти заарештованих представників української інтелігенції, в одній з них, не пригадую вже точно чи львівській чи івано-франківській газеті була згадана також Ольга Дучимінська в такому значенні, що, мовляв, "стара бабця вештається з міста до міста і розносить сплетні..."

Самітна старенька жінка доживає в далеких родичів чи друзів свої останні роки предового віку. Колись в неї були хлопчики, що померли в дуже молодому віці, дочка Оксана, видатна діячка дома і на еміграції, що також уже давно померла, а вона залишилася серед своєї великої української Родини, що поверх чверть століття гріла і гріє її, самітну, своїм теплом. Вона дала їй почуття, що на рідних землях, для яких вона працювала в роки розквіту і сили, ще не згасла іскра любови до ближнього і солідарність, не зважаючи на всі намагання "власть імущих" замінити старе українське суспільство на нову советську людину.

КАЛЕЙДОСКОП

Жіночого життя

УПОРЯДУВАЛА ХРИСТИНА ГОДІВ-ЮЗИЧ

УКРАЇНА

Наспіла вістка, що засуджено 29-літню поетесу **Ірину Ратушинську** на сім років заслання. Оскаржено її за писання поем, котрі були заклясифіковані як "анти-советські агітації та пропаганда". Ірина Ратушинська жила в Києві. Уривки її есею "Моя Батьківщина" друкувались в "Смолоскипі".

Літом 1984 р. в СРСР розпочато кампанію на захист індіанського активіста в США **Леонарда Пелтієра**, якого засуджено на довічне ув'язнення за вбивство двох агентів Федерального Бюро Розслідувань (FBI). Литовський поет **Едуардас Межелайтіс** долучився до кампанії на захист Л. Пелтієра, опублікувавши з цього приводу заклик у радянській пресі.

У відповідь на цей заклик Е. Межелайтіса, виступила з листом до газети "Известія" **Ольга Гейко-Матусевич**. В той час вона відбувала ув'язнення в мордовському концтаборі.

На Захід наспіла вістка, що **жінок-політ'язнів**, що перебували в мордовському концтаборі ЖХ-385 перевезено не знати куди.

У жовтні 1984 р. в Києві тримала голодівку **Ліля Оржеховська** (нар. 1902 р.), котра домагається виїзду до своєї дочки у Сан Франціско.

Прийшов лист від 10-ох жінок політ'язнів з привітанням Президента Регена з його перевиборами та присвячені обороні людських прав. Між підписаними є три українки: **Ірина Ратушинська, Раїса Руденко, Галина Баратч**.

ПОЛЬЩА

Часопис студентів "Зустрічі" який виходить у Варшаві помістив цікаву статтю п.з. "Українки на престолах Європи". Автор каже, що, крім Анни Ярославни, королеви Франції та Роксолани султанки Туреччини, українки засідали на престолах таких європейських держав:

Болгарія. Чернігівська кн. IV як жінка короля Михайла I (одр. 1255 р.) — Чернігівська кн. IV як жінка короля Каломана (одр. 1257 р.)

Данія. Київська кн. Єлисавета як жінка короля Свена Ульфсона (одр. 1067 р.) — Київська кн. Мельфрида як жінка короля Єрака-Ємуна (одр. 1130 р.) — Кн. Софія як жінка короля Вальдемара I Великого (одр. 1154 р.)

Литва. Волинська кн. Офка як жінка Любарта (одр. 1136 р.)

Німеччина. Київська княжна Пракседа як жінка німецького імператора Генриха V (одр. 1089 р.)

Норвегія. Київська кн. Єлисавета як жінка короля Гаральда (одр.

1044 р.) — Київська кн. Мальфрида як жінка короля Сігурда (одр. поч. XII ст.).

Польща. Київська княжна Доброгніда Марія як жінка короля Казимира I (одр. 1038 р.) — Чернігівська княжна Вищеслава як жінка короля Болеслава II (одр. 1067 р.) — Київська княжна Євдоксія як жінка короля Мечислава (одр. 1088 р.) — Київська княжна Збіслава як жінка короля Болеслава III (одр. 1103 р.) — Княжна Верхослава як жінка короля Болеслава IV (одр. 1136 р.) — Київська кн. Євдоксія як жінка короля Мешка III (одр. 1141 р.) — Київська кн. Ольга як жінка короля Казимира II (одр. 1163 р.) — Галицька кн. Вищеслава як жінка познанського князя Одона (одр. 1177 р.)

Угорщина. Київська кн. Переслава як жінка короля Володислава I. Київська кн. Анастасія як жінка короля Андрія I (одр. 1046 р.) — Київська кн. Євфимія як жінка короля Кольмана (одр. 1112 р.) — Київська кн. Євфрозина як жінка короля Гези II (одр. 1146 р.).

Чехія і Мордовія. Чернігівська кн. Кунегунда як жінка короля Перемішля — Отокара II (одр. 1261 р.).

США

Нью-Йорк **Амі Айлберг** закінчить жидівську теологічну семінарію. Це вперше жінка з групи консервативного юдаїзму стане рабином.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE
NEW YORK, NEW YORK 10003

ВІДКРИТИЙ П'ЯТЬ ДНІВ НА ТИЖДЕНЬ
/КРІМ ПОНЕДІЛКА І ВІВТІРКА/
ВІД ГОД 1 — 5 ПО ПОЛ.

ТЕНДЕНЦІЇ В РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ В АМЕРИЦІ.

ДИСКУСІЯ В УКРАЇНСЬКОМУ МУЗЕЇ

У зв'язку з виставкою "Історія української іміграції в Америці", що тепер відбувається в Музеї, 4-го листопада 1984 року влаштовано кругову дискусію під час якої обговорено різні аспекти життя українсько-американської громади.

До участі в дискусії були запрошені українці, народжені в Америці: професор історії Гарвардського університету, Франк Сисин; головний президент Українського Народного Союзу, д-р Іван Флис; художниця Ярослава Сурмач-Міллс і громадська діячка Олена Петришина, меценат українсько-американських культурних установ. Лише один учасник дискусії — професор історії Мічиганського університету, Роман Шпорлюк, народився на Україні, закінчив Оксфордський університет в Англії і Стемфордський в Америці.

Дискусією керував історик Франк Сисин. Відкриваючи програму, він розповів, що його родина вже 90 років живе в Америці. Свою останню книжку про Адама Кисіля (історичну постать часів Хмельниччини) він присвятив своїй бабусі, яка збудила в ньому інтерес до України та її історії.

В дискусії було порушено кілька тем. Почали з історії взаємин між українською громадою і навколишнім американським світом. Іван Флис сказав, що наприкінці минулого століття українського громад-

ського життя в Америці майже не було. Були окремі українці, які переважно жили в Пенсільванії, працювали в шахтах і на заводах. Здебільшого це були молоді неодружені чоловіки, які прагнули заробити побільше грошей і повернутися на батьківщину, купити землі і господарювати. Поступово українці почали звикати до Америки, полюбили її і почали лишатися жити в ній назавжди. Тоді почали організувати тут своє громадське життя — церкви та товариства. Від 1894 року бере початок Український Народний Союз, а в 1892 року почала виходити "Свобода".

У дискусії порушили тему — чи в минулому була дискримінація українців.

Олена Петришина, батьки якої приїхали до Америки ще до Першої світової війни, сказала, що коли вона ходила в Нью-Йорку до школи, ніхто навколо неї не знав, що на світі є українці; знали, наприклад, що серед школярів були італійці та жиди. Проте жодного упередження вона не помічала.

Ярослава Сурмач-Міллс, яка також училась у школі й коледжі в Нью-Йорку, сказала, що упереджень до неї, як до українки, не було. Її картини з українськими сюжетами серед американців мають успіх.

Далі в дискусії порушили тему: українська церква в Америці і її роль в освітній праці в україн-

Під час кругової дискусії в Українському Музею.
Participants during the round — table discussions at the Ukrainian Museum.

ській громаді.

Олена Петришина розповіла, що вона навчилася читати і писати українською мовою в школі при церкві св. Юра в Нью-Йорку. Зайняття відбувалися щодня від 4-ої до 6-ої години дня, діти приходили після науки в американських школах. Петришина вважає, що й сьогодні Церква повинна більше робити в ділянках культури і виховання молоді. Професор Сисин відзначив велику роль Української Православної Церкви в культурному житті української громади в Америці. Професор Шпорлюк висловив побажання, щоб українські церковні організації виховували учених-теологів, які брали б участь у загально-американському житті на високому рівні, викладали в американських університетах.

Великий інтерес в аудиторії викликало питання про ставлення української громади в Америці до життя на Україні.

життя йде і нам треба про нього знати, треба інформувати про нього наших співгромадян-американців.

Учасники дискусії також жваво обговорювали питання зберігання в Америці традицій української культури.

Олена Петришина нагадала про вартість створених в Америці українських музеїв і катедр українознавства при університетах. У найкращому районі Нью-Йорку стоїть Український Інститут Америки. Ці досягнення використають майбутні покоління, навіть якщо вони будуть більш американізовані, ніж українці сьогодні.

Роман Шпорлюк висловив думку, що не можна обмежуватися етнографією — показом писанок та вишивок; українським мистцям треба включитися до широкого річища американської культури, як це зробив Яків Гніздовський, широко знаний в американських мистецьких колах.

*Зліва: д-р Іван Фліс, Олена Петришина, Ярослава Сурмач-Мілліс, проф. Франк Сисин, проф. Роман Шпорлюк.
Left to right: Dr. Ivan Flis, Olena Petryshyna, Yaroslawa Surmach-Mills, Prof. Frank Sysyn, Prof. Roman Shporliuk.*

Іван Фліс сказав, що американські українці повинні робити все можливе, щоб допомогти українцям на батьківщині. Треба дбати, щоб в Америці жила ідея боротьби за визволення України і щоб українська мова тут була живою.

Професор Шпорлюк нагадав, що правозахисний рух на Україні зворушив українсько-американські громади, йому приділяють багато уваги, особливо молодь, протестують проти того, що українських правозахисників нищать у радянських концтаборах. Але треба дивитися на справи ширше — уважніше стежити за подіями на Україні. Більшість американських українців не читає українських советських газет і журналів; не знають, що, поруч з пропагандивними матеріалами, в них друкуються прекрасні твори художньої літератури доброю українською мовою. У роках 1953-1972 на Україні було відродження української літератури і культури, але не всі американські українці це помітили. Сьогодні на Україні тривають репресії, йде русифікація, але

Після виступів запрошених учасників кругової дискусії, говорили люди з велелюдної аудиторії.

Бібліотекар Осип Данко завважив, що вибори народного мистецтва — вишивки, писанки, дереворізьба — це досягнення нашого народу. Одночасно блискучі твори мистців Гніздовського та Сурмач-Мілліс, що є їхніми особистими досягненнями, це теж "ми", це — українська культура.

Журналістка Уляна Любович розповіла, що на останньому з'їзді Пласту наполягали на тому, щоб молодь учила українську мову, щоб американські українці були двомовними.

Ольга Гнатейко нагадала про велику роль священників на Західній Україні в історії українського відродження, священники мають бути активними в українській громаді в Америці.

Закриваючи дискусію, Франк Сисин сказав, що американські українці мають ряд досягнень, зокрема, Український Музей в Нью-Йорку, де відбувається сьогоднішня дискусія.

Любов Д्राжевська

ВИСТАВКА ПИСАНОК В УКРАЇНСЬКОМУ МУЗЕЇ

В суботу, 2-го березня 1985 р. в Українському Музеї в Нью-Йорку відкривається щорічна виставка писанок з колекції Музею. Протягом восьми років колекція так збагатилася що тепер має понад 500 писанок.

Писання писанок є одною з найдавніших форм українського народнього мистецтва. Ця традиція походить з дохристиянських обрядів пов'язаних з приходом весни.

Яйце це символ життя і було талісманом для всіх давніх народів. Вони вірили, що магичні орнаменти, якими розписували писанку, мали чародійну силу берегти від зла і приносити щастя та добро. Християнські часи пов'язали писанку зі звичаями Великодня. Християнство принесло нові символи, як церкви, хрести і риби.

Виставку можна оглядати від середи до неділі від год. 1-5 по полудні. Музей буде закритий на Великдень (14-го квітня 1985 р.).

У зв'язку з виставкою, заплановано в Українському Музеї заняття з писання писанок для дітей і дорослих. Вчитимуть досвідчені писанкарки, вживаючи до цього яйця, кістку і різні фарби.

Зайняття для дітей (від 12 до 16 років) відбудуться в суботу, 9-го березня і в неділю, 17-го березня від 10 до 12 год. ранку і від 1:30 до 4:30 год. по полудні. Зайняття для дітей безплатні.

Зайняття для дорослих і родин відбудуться в суботи, 16, 23 і 30 березня і в неділі, 10, 24 і 31 березня від 9:30 до 12:30 год. ранку і від 1:30 до 4:30 год. по полудні. Оплата за кожне зайняття 10.00 дол., пенсіонери і студенти від 16 років — 8.50 дол., члени Музею — 8.00 дол.

Курсанти одержать увесь потрібний матеріал.

Участь в зайняттях тільки за попереднім згошенням телефоном: (212) 228-0110.

В суботи, 2-го березня і 6-го квітня від 1-5 год. по полудні відбудуться покази писанок, які проведуть досвідчені писанкарки. Також буде показаний фільм Слава Новицького "ПИСАНКА". Вступ 2.50 дол., члени Музею, пенсіонери і студенти 2.00 дол., діти до 12 років безплатно.

Оплата зайнять і показів писання писанок включає вступ до Музею.

Знімка з каталогу Українського Музею "Виставка писанки і обрядового печива", 1977 р.

Вісті з Централі

У місяці травні цього, 1985 року, Союзіві Українок Америки минає 60 років — сповнених многогранною й повною посвятою та жертвенности працею його членок.

На протязі 60 років, Союз Українок Америки мав поважні досягнення в різних ділянках — дошкільне виховання, зв'язки з американським і чужинецьким світом, культурно-освітня праця, суспільна опіка, а вкінці — Український Музей, якому сильні підстави дав саме Союз Українок Америки.

Немає багато громадських організацій, які проіснували 60 років та які можуть похвалитися такими досягненнями, що їх мав і далі має Союз Українок Америки.

Віriamo, що Окружні Управи і відділи СУА докладуть зусиль до того, щоб урочисто й гідно відсвяткувати **60-ліття Союзу Українок Америки**.

Екзекутива СУА на засіданні 15-го січня 1985 р. вирішила скликати у цьому році Конференцію двомовних відділів СУА. Метою Конференції є виміна думок про цілі й завдання СУА.

На засіданні 8-го лютого ц.р., Екзекутива СУА покликала **Комісію Відзначень** відділів у складі: Марта Данилюк, Марія Томоруг і Іванна Ратич. Комісія опрацьовує критерії відзначень і подасть їх до відома відділам.

На цьому засіданні вирішено теж відбутися в днях 11-12 травня **Конференцію голів Окружних Управ СУА**.

Вислано відділам обіжники в таких справах:

Організаційні — Заступниця голови для організаційних справ, Марта Данилюк в обіжнику від 30-го січня 1985 р. привітала організаційних референток Окружних Управ і відділів СУА та закликала Округи і відділи відбутися "Організаційні Дні". В програму такого Дня повинно входити:

1. Висвітлення Історії СУА в прозірках
2. Обговорення системи праці СУА
3. Участь СУА у Національній Раді Жінок Америки та Міжнародних Жіночих Конференціях
4. Співпраця СУА з іншими українськими жіночими і громадськими організаціями
5. Видання СУА
6. Виставка знімків з діяльності відділів
7. СУА і Український Музей в Нью Йорку.

Всі матеріали, потрібні для переведення цієї програми, можна одержати в Канцелярії СУА.

Заступниця голови СУА для **справ культури** Лідія Гладка, обіжником від 31-го січня 1985 р. пригадала Окружним Управам і відділам, що в місяці березні треба відмітити вклад праці жінки в історію і культуру народу. Поручила, щоб відділи запізнали членок з такими визначними постатями української науки, як історик д-р Наталія Полонська-Василенко, яка була професором Київського Університету, Українського Вільного Університету в Мюнхені, автором численних наукових праць — в тому "Історії України"; лікарка д-р Софія Окуневська-Морачевська, перша жінка-лікарка в Австро-Угорській державі, та теж лікарка д-р Софія Парфанович, відома письменниця та громадська діячка, яка працювала головним чином у ділянці гігієни та здоров'я жінки.

В обіжнику від 1-го лютого 1985 р. порушено ще раз справу **передплати "Нашого Життя"**. Кошти видання журналу зросли і зростають неспівмірно до висоти передплат. Для покриття недоборів "Нашого Життя" створено в 1971 р. Запасний фонд. Відсотки з нього не є в силі покрити недобору, бо сам фонд не є високий. Здавна була вимога висилати список разом з членською вкладкою до Канцелярії СУА. Відділи робили це частинно, бо пересилаючи передплати, не подавали всіх членок відділу — подавали тільки тих, хто передплачував журнал.

На останній, ХХ Конвенції СУА, давню вимогу оформлено в резолюцію, якою зобов'язано відділи збирати передплати від членок за журнал разом із членською вкладкою, що означає, що кожна членка мусить передплачувати "Наше Життя". Відповідає за **100-кову** передплату управа відділу.

Затурбовання Екзекутиви є поважне і виправдане, бо через брак фондів, журналові загрожує у 1985 році великий недобір, що може поставити Союз Українок перед поважною проблемою — чи видавати далі "Наше Життя".

ДО НАШИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ!

Просимо своєчасно подавати зміни адрес. Інакше вислані журнали повертаються назад до канцелярії, і це спричиняє зайві поштові видатки, на які ми не можемо собі дозволити.

Наталка Дума,
за адміністрацію журналу

100 ТИСЯЧНИЙ ФОНД ІМ. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ

з призначенням на працю організації та забезпечення її майбутнього.
В МІСЯЦІ СІЧНІ 1985 Р. ВПЛИНУЛО:

38-ий Відділ СУА, Денвер, Кол.	200.00 дол.
86-ий Відділ СУА, Ньюарк, Н.Дж.	200.00 дол.
66-ий Відділ СУА, Нью Гейвен, Кон.	100.00 дол.
89-ий Відділ СУА, Кергонксон, Н.Й.	100.00 дол.
92-ий Відділ СУА, Менвіл, Н.Дж.	100.00 дол.
93-ий Відділ СУА, Гартфорд, Кон.	100.00 дол.
36-ий Відділ СУА, Чікаго, Іл.	50.00 дол.
Рома Дигдало, Воррен, Міч.	250.00 дол.
Анастасія Вокер, Роял Овк, Міч.	100.00 дол.
Ірена Качанівська, Філядельфія, Па.	100.00 дол.
Лідія Колодчин, Воррен, Міч.	50.00 дол.
Наталка Даниленко, Філядельфія, Па.	20.00 дол.
Евгенія Лехман, Віліамантік, Кон.	15.00 дол.
В рубриці "Замість квітів", подяк, побажань	355.00 дол.

Разом: 1,740.00 дол.
Досі вплинуло: 47,799.00 дол.
Разом: 49,539.00 дол.

Замість квітів на свіжу могилу незабутньої членки **Люби Княгиницької** на Фонд ім. Олени Лотоцької складає **20.00 дол.** — **57-ий Відділ СУА**

Замість квітів на могилу Дорогої **Люби Княгиницької** складає **20.00 дол.** на Фонд ім. Олени Лотоцької — **Ярослава Томич**

В пам'ять дорогої родички **бл.п. Лідії Рубчак** складаю **20.00 дол.** на 100-тисячний Фонд ім. Олени Лотоцької — **Лідія Одежинська**

В пам'ять наших незабутніх приятелів **св.п. Кіри і Романа Скоробогатих** складаємо **100.00 дол.** на Фонд СУА ім. Олени Лотоцької. Донькам Ромі і Тамарі та цілій Родині висловлюємо наше глибоке співчуття. — **д-р Осип і Любослава Шандри.**

НА СТИПЕНДІЙНУ АКЦІЮ СУА

Вплатили від 1-го до 31-го грудня 1984 р.:

12,000.00 дол.: М. і М. Бойчуки, Спрінгфільд
1,100.00 дол.: д-р І. Гребеняк, Людонвіл
1,000.00 дол.: М. Кладочний, Бофало (через 49-ий Відділ)
700.00 дол.: Я. і А. Михайловичі, Чікаго
600.00 дол.: Н.Н.
575.00 дол.: В пам'ять Романа Семенюка
500.00 дол.: Е. і М. Наливайки, Мінніаполіс
400.00 дол.: 38-ий Відділ СУА, Денвер
360.00 дол.: М. Сосяк, Лятан
300.00 дол.: 50-ий Відділ СУА, Енн Арбор; 22-ий Відділ СУА, Чікаго; Т. і О. Зозулі, Рего Парк
250.00 дол.: І. Чайковська, Гартфорд (через 93-ий Відділ СУА)
225.00 дол.: 93-ий Відділ СУА, Гартфорд (збірка)
200.00 дол.: Р. і М. Кузики, Вісконсін-Делс; А. Смит, Елізабет; З. і І. Михайлюки, Рочестер; Е. Бровар, Барнвілд; Г. Чорний, Форт Лі; Л. і М. Іваськові, Гантсвіл; Ю. і А. Мицки, Форест Гілс
100.00 дол.: В.Мицьо, Мапелвуд (через 86-ий Відділ СУА); Л. Долинська, Вестфілд (через 86-ий Відділ СУА); С. і Н. Костики, Наяк; Дж. Качурак, Елізабет; Я. і Я. Букачевські;

Едісон (через 65-ий Відділ СУА); М. Костів, Нью-Йорк (через 64-ий Відділ СУА)
160.00 дол.: д-р Л. і О. Кузьмаки, Савт Орандж (через 86-ий Відділ СУА)
150.00 дол.: д-р Іван і Марія Галій, Вайнленд; М. і К. Яремики, Геленвіл
130.00 дол.: 35-ий Відділ СУА, Озон Парк
95.00 дол.: Окружна Управа — Нью-Йорк
80.00 дол.: І. Тундик, Мільвокі
78.00 дол.: М. Банах, Вудбрідж
50.00 дол.: Я. і О. Чипаки, Вейн; д-р О. і М. Цибрівські, Мільвокі; Я. і С. Скрипники, Канада; Д. М. Кутіппо, Лінден; 89-ий Відділ СУА Кергонксон
40.00 дол.: В. Мачовський, Елізабет
20.00 дол.: М. і Л. Чолгани, Пассаїк; О. Кушнірук, Чікаго
10.00 дол.: Прися Яшук (через 92-ий Відділ СУА).

Щиро дякуємо,
Таїсса Туринська,
скарбничка комісії стипендій СУА

ВИСЛІД

У липні 1984 р. проголошено третій конкурс на стипендії з Фонду СУА ім. Еви Сташків. У склад Стипендійної Комісії, яку очолює голова СУА Іванна Рожанковська, входили: Марія Томоруг, заступниця голови, Іванна Ратич, фінансова секретарка, Лідія Черник, референтка суспільної опіки і від 17-го Відділу СУА у Маямі, Фл. Ірена Ракуш, голова, Люба Кобрин і Соня Микитка, члени.

Стипендійна Комісія розглянула два подання, що відповідали вимогам конкурсу і одногосно признала стипендію членці 17-го Відділу СУА у Маямі, Фл. Анні Власенко-Бойцун, у висоті 500.00 дол., як допомогу у виданні праці "Назвознавчі студії" і членці 95-го Відділу СУА у Дітройті, Міч. Ользі Лісківській у висоті 2.000.00 дол. на дальші студії.

К О Н К У Р С

НА СТИПЕНДІЮ З ФОНДУ СУА ІМ. ЕВИ СТАШКІВ

ПРОГОЛОШЕННЯ

Союз Українок Америки проголошує четвертий Конкурс на приділення стипендій з повищого фонду в наступних категоріях:

1. На студії української мови для абсолювентів журналістики, мовознавства, бібліотекарства і музейництва, які плянують використати знання української мови у професійній праці.

2. На студії для осягнення докторату в ділянках українознавства або порівняльних дослідів у ділянках літератури, історії, соціології, музикології і т.п., після цього, коли університет апробує тему.

3. Допомога у виданні наукової праці з ділянки українознавства, прийнятої до публікації авторитетним видавцем.

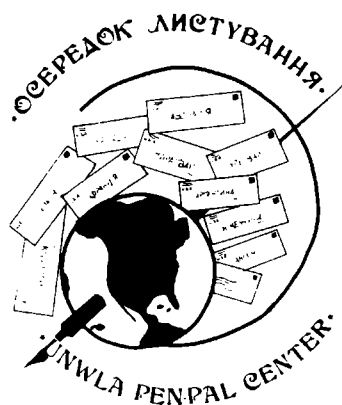
Висоту стипендій вирішує комісія у кожному окремому випадку. Кваліфікованими кандидатами на стипендії є членки СУА, які вступили до організації принаймі один рік перед внесенням подання про стипендію.

Реченець внесення подання про стипендію **30-го квітня 1985 р.** У першій і другій категоріях стипендії будуть призначені на студії в американських і канадських університетах.

У листі необхідно подати на котру категорію стипендії кандидат хоче внести подання.

Про інформації слід звертатися на адресу:

**Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Eva Stashkiw Scholarship Fund
108 Second Avenue
New York, N.Y. 10003**

"КУТОК ЛИСТУВАННЯ"

Осередок Листування запрошує Вас до участі — стати в ряди "друзів пера" та нав'язати листовний контакт з українцями розкиненими по всіх континентах. Це листування має товариський характер та дає змогу особам різного віку (від учнів народної школи до наших сеньйорів) запізнатися листовно, а в деяких випадках і особисто. Подаю уривки з деяких листів, які наспіли до Осередку Листування:

1/85 ...Прошу через Ваше Шановне посередництво познайомити мене з українцями, професорами — практики навчання, методології, з світськими та духовними організаціями... понад 14 років працюю у закутинах найбільшої світової пісової станції — в Амазонії. Довгий час працював між індіанцями, цілком примітивними племенами. Сьогодні працюю у федеральнім університеті як професор географії. Мені 40 років, можу листуватися португальською, українською та трошки англійською мовами.

2/85 ...Уже давно я є членом Вашого осередку. Бажаю листуватися з українками, вдовами або самотніми, які бажають переписуватися з українцем. Мені 58 років, посередньої будови. Мої улюблені заняття — все, що українське! Працюю та люблю працювати в українській громаді, для добра національного і громадського. Живу в Англії та бажаю листуватись українською мовою.

3/85 ...Пересилаю Вам віршик, який прислала мені моя приятелька пера — американка, з котрою вже роки листуюсь.

You are a special friend of mine
And letters we exchange
Yet never have I seen your face —
To some this seems so strange!
Your place is here,
Within my heart,
This too, may sound unique —
We share each other's finest thought,
Yet never have I heard you speak!
For this, the friendship we possess,
We owe the mail a debt.
And I thank God for you each day,
Though we have never met!

Якщо зможете, чи не могли б Ви мені прислати адресу українки в Канаді, чи може в Україні? Бажаю нав'язати контакт з українками — з Америки, Канади чи Європи. Можу листуватись українською, або англійською мовами. Люблю все українське, а спеціально укр. музику та вишивки. Живу в Австралії.

До Осередку Листування СУА

Дата:

с/о Mrs. Anna Krawczuk
26 William Street
Maplewood, New Jersey 07040
U.S.A.

Я зацікавлена/ий листуванням і подаю дані для його започаткування:

- 1) Ім'я і прізвище /латинкою/ _____
- 2) Адреса /латинкою/ _____
- 3) Вік /приблизно/ _____
- 4) Професія або заняття _____
- 5) Зацікавлення _____
- 6) Кляса /рік і факультет якщо студент/, учень _____
- 7) Можу писати мовами: _____
- 8) Бажаю листуватися з _____
- 9) Можна подати моє ім'я у бюлетені так ні

Підпис _____

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

XXXVII РІК ВИДАННЯ

ЛЮТИЙ 1985

Резюме з виконаних завдань СФУЖО

Проминув 1984 рік в якому в країнах Південної Америки, Австралії, паралельно з Європою і Північною Америкою, відзначається 100-ліття Українського Жіночого Руху і з пієтизмом вшановувано піонерок і послідовниць цього руху. Зроблено підсумки праці українки-громадянки, що внесла великий вклад у розбудову всіх ділянок життя.

У 1985 р. продовжуватимемо ювілейні святкування УЖРуху в різних формах.

У ювілейному році зреалізовано проєкт відзнаки Наталії Кобринської й поштових марок з мистецьким зображенням апостолки УЖРуху, що їх переслано до наукових інституцій і університетських бібліотек. Відгук на видання марок був дуже позитивний і прихильний. Поштова марка ввійшла до колекцій поважних філателістів. Відзиви про видання марки і відзначки Н. Кобринської будуть подані в кварталнику "Україна в світі". Також діаспорна преса друкувала статті, в яких з признанням і пошаною оцінювало вклад праці жінок у цілість суспільно-громадського життя.

У найближчих роках зустрічатимемо величну подію тисячоліття християнства в Україні. Для відзначення цієї дати запроєктовано: відзначку з емалії св. кн. Ольги (вже є в продажу), книжковий знак для українських дітей в діаспорі, поштові марки і наліпки на авта з відповідними ілюстраціями до події. Дохід з цих проєктів призначений на кошти участі СФУЖО в Міжнародній Жіночій Конференції Об'єднаних Націй 1985 року в Найробі, Кенія, (Африка), для завершення декади поступу жінки. На цьому міжнародньому форумі належить стати в обороні прав жінки в Україні.

У грудні 1984 р. відбуто в Торонті ділові наради Управи СФУЖО. У звітах членів Екзекутиви і референток з'ясовано цілість пройдених завдань і подано плани праці на майбутнє. Ухвалено від 1985 р. проголосувати місяць БЕРЕЗЕНЬ — МІСЯЦЕМ СФУЖО, з метою популяризувати діяльність СФУЖО серед української громади і придбати фонди.

Портрет почесної голови СФУЖО

Заходами Фінансової Комісії СФУЖО Канади мистець Іван Бельський виконав портрет відомої заслуженої діячки — почесної голови СФУЖО — Сте-

фанії Савчук, який презентовано під час нарад СФУЖО в грудні 1984 р. Портрет буде приміщений в бюрі СФУЖО. Презентація портрету, слово д-р Марії Квітковської і Стефанії Савчук залишили глибоке враження у присутніх.

Урядовий Чартер для СФУЖО

Важливим досягненням СФУЖО є отримання урядового канадського чарту, а враз з цим харитативного числа, що дає право на видачі посвідчень за складені грошові пожертви для податкових відтягнень. Цей успіх слід завдячувати старанням Ірини Вжесневської й Ірини Малицької та фаховим заходам адвоката Ігоря Бардина. Спасибі за корисне діло!

Брошура про СФУЖО

Тиражем 10 тисяч видано англійською мовою брошуру про СФУЖО. Над зібранням матеріялу багато праці вклала англійська секретарка СФУЖО Ганна Мазуренко, мистецьке оформлення виконала Ліда Палій.

Панеля Виховної Комісії СФУЖО

9-го грудня 1984 р. організовано в Інституті св. Володимира (Торонто) панелью на тему "Мова". Панелю відкрила О. Соколик-Бризгун. Участь у панелі брали: Маркіян Дзерович, Оксана Закидальська, Уляна Плавущак, Емілія Остапчук-Конюх. Підсумки думок панелістів подав д-р Валентин Мороз. Цікаві думки висловлено також в дискусії. Тексти доповідей будуть друквані в пресі й розіслані складовим організаціям СФУЖО.

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

VOL. XLII

FEBRUARY 1985

Editor: Marta Baczynsky

REACHING OUT

Do we want anything?

The "we" in the above question refers specifically to members of Ukrainian National Women's League of America, and by extension to all women of Ukrainian background. Our goals determine our activities and our activities reflect our membership.

While the overall principles guiding our activities have remained constant, the thrust of the work of the organization changed through the years. Yet at all times it continued to reflect the combination of our interests as women, as members of a community and as individuals of Ukrainian heritage.

In the 1920's and 30's UNWLA had sent considerable aid to the home country, subsidized part of the cost of attending international congresses and helped many Ukrainians in need. In the 1940's that aid increased with helping hands extended to thousands of Displaced Persons (DP's). Since organizations cannot help needy Soviet citizens, UNWLA turned its attention to helping Ukrainians in other parts of Europe and South America. This philanthropic pursuit also included programs to benefit the elderly.

Our organization has also supported various projects of our Ukrainian American communities through donations, subsidies and direct work. In fact, the UNWLA is among the major contributors toward the support and realization of many of our community undertakings. Many times our organization pioneered a community project. UNWLA's work in preschool education, children's publications and in the vast arena of various cultural activities is well known.

Needless to say, Ukrainian women were in the forefront of countless campaigns to publicize the cause of the Ukraine and support political efforts. Mary Beck is probably best known for this type of activity by her ability to combine, actually weave into a seamless garment, political objective and community work within the American-Ukrainian and American milieu. Countless members of the UNWLA as well as many branches of the organization have repeatedly demonstrated similar achievement.

All of the above is on the side of giving. Indeed, we are generally more comfortable doing things for others or for the general good, than standing back to see how it affects us. We may grumble privately about tedium and overwork, nevertheless we continue to do what needs to be done. UNWLA is well known for its selfless work, for which its chapters rarely get recognition.

It seems to me that it might be a good idea to address ourselves to three basic issues which are directly relevant to us, our work and our potential new membership. I raise these issues as points of discussion.

The first point is: what do we, as women, as persons, stand to gain from membership in the UNWLA? Is it the opportunity to be in a community of like-minded individuals, is it for personal warmth and gratification? Does our membership supplement our emotional, family or life-cycle needs? How have we responded to the changing attitudes and expectations of women in the 1980's? In the 1930's UNWLA called upon its members to join the unions; in the 1950's it catered to its domestic needs. Where do we choose to stand now? Do we care? We encourage young women to study, we subsidize some of their education, we emulate exceptional women. But are we truly addressing the issues that are critical to our members, or do we simply rely on an automatic "hereditary" membership? What do you think?

Second, are we pulling sufficient weight in the ethnic Ukrainian community? I am not asking if we are doing enough for that community, nor am I simply raising the issue of recognition. I am pushing the questions further — does our organization have the community power, influence and prestige that it ought to have? Does it have a say in our community activities? And if it does, are we, its member, responsible for the state of our community?

Third, and this is now my bailiwick and the area in which I would like to be the gadfly — is the UNWLA truly reflective of our genuine, current interests? In what sense does the organization and its individual branches reflect our concerns as citizens of the USA? How does it help us to be more productive members of our communities?

CONTEST FOR WRITERS

It seems to be that it is no longer necessary to defend or define the right of multiculturalism or the various aspirations of Ukrainians. A map, a national costume, an embroidery exhibit boosted by good cooking and better baking, noble and worthwhile in themselves, will no longer suffice, either for us or for whoever are the "them". Just as we have become more diverse, more demanding and less clear about our goals (for who can afford simple goals in a complex age), so our environment needs more than the beauty of our heritage to dazzle it, the suffering of our people to move it, the melody of our songs to make it listen.

Many women of Ukrainian background emerge in their own right to pursue public careers or to raise public causes. Do we actively foster the work of these women? Does our organization encourage it, support it, glory in it? Our branches engage in public service, the UNWLA as such performs important public functions. Are these sufficient? Are they meaningful? Are they instrumental in keeping the organization alive? Do these functions reflect the genuine interests and needs of our membership?

Historically, Ukrainian women's organizations, as contrasted with male organizations, have preserved group unity in the face of frequent overall divisiveness. What are we doing to make that unity a meaningful one? It can be real only if we are in genuine communication with each other, only when we talk to one another and not only sing with each other.

The world needs all the good persons it can spare; we cannot afford to lose the ones we have, nor the ones we can have.

MARTHA BOHACHEVSKY-CHOMIAK

The Committee for the Lesia and Petro Kowaliw Fund under the auspices of the Ukrainian National Women's League of America announces a LITERARY CONTEST. It is comprised of two categories:

- A. Fiction (in the form of a short-story or novel), based upon a historical theme.
 - B. Scholarly work on a historical subject (monograph).
- Both categories may liberally draw from any segment of Ukrainian history.

Entries in both categories may be written either in Ukrainian or in English. Entries must be comprised of at least 100 typewritten pages and must be submitted with two additional copies.

Short-stories or novels published in 1985 may be entered in this contest and are accepted in Ukrainian or in the English language. Scholarly works (monographs) published in 1986 may be entered in this contest and are accepted in Ukrainian or in the English language.

Deadlines for submitting entries are:

December 31, 1985 for short-story or novel

December 31, 1986 for scholarly work (monograph)

Please send entries to:

Ukrainian National Women's League of America

108 Second Avenue

New York, NY 10003

The names of contest jurors and the nature of awards will be provided in the following issue of our magazine.

DESPAIR

when you left
the room grew cold.
the colors faded through my tears.
the sun became a distant star
and life weighed heavily with years.

when you left
the day turned gray.
there is no winter, spring, no fall.
there is no sky, there is no sea
there is no life, no life at all.

when you left
I tried to hold
on to a memory, a fleeting thing.
it teased with dreams that won't come true
and gifts of love that it can't bring.

when you left
sadness crept in.
it took my soul in its embrace.
now days go by through mists of woe
awed by the pain upon my face.

(KSENIA, 1985)

ALCOHOLISM — *What is it?*

GEORGE O. CHATYRKA D.O.

John, Steven and Walter have been good friends since their college days. They're in their mid to late thirties and each has achieved success in his area of work. All three are married and have families. These men are moderate drinkers, having a few drinks a day. At times they would have one or two drinks at business luncheons, perhaps several drinks when unwinding at home from a hard day's work, and sometimes have beer or wine with dinner. Each one is proud of the fact that he has not been drunk in the past 20 years even though on social occasions each may drink heavily.

Recently all three men had physical examinations and were pronounced healthy. Each one was found to be free of any classifiable mental disorder and able to handle the stress accompanying his position. The three friends are active in their church and social organizations, have hobbies and pursue other activities that places them in the mainstream of society.

Yet suddenly one of the men, Steven, became an alcoholic. Why suddenly? After all, hasn't he been drinking for the last 20 years? And now, as an alcoholic he may live for another 20 years. Along the way the chances of family discord and divorce are increased and may occur up to seven years prior to the loss of a job as a result of alcoholism. How is the word "suddenly" justified?

Effects on the body

Alcohol acts as a depressant to the central nervous system and its effects persist even after it is out of the system. The body tries to maintain its balance and produces catecholamines to counteract the action of the alcohol. These catecholamines are stimulants that continue to act long after the alcohol is out of the body, thus increasing the irritability of the person drinking alcohol. Again, at what point in time and to whom this occurs is impossible to predict. To illustrate the point one can picture a mountain road which reaches its summit, beyond which the way is continually down, so Steven did not need a drink at point A, but at point B, once the addictive trigger was fired, Steven had to have a drink. This point marked the beginning of Steven's decline, for no matter how long it takes he will destroy his family, his career and himself.

What triggered Steven's alcoholism? Why did he become an alcoholic and not his friends John or Walter who used to drink as much as he. We don't have all the answers, but there are many theories and some hard evidence that is emerging from recent research.

Facts and Theories

There is solid evidence pointing to heredity as a factor in the tendency toward alcoholism. For example, it has been proven that adopted children with an alcoholic biological parent have twice the probability of developing the condition than adopted children whose biological parents are not alcoholic. Similarly, if one identical twin becomes an alcoholic, the other twin has a 50% chance of becoming an alcoholic too.

There are theories suggesting defects along metabolic nutritive pathways similar to the diabetic model of disordered carbohydrate metabolism

There are psychological theories which identify specific personality types prone to alcoholism.

Then there are social theories based to a large extent on the heroin addiction epidemics which periodically sweep large American cities.

Each of the above theories may be correct, or each may contain a segment of the truth. We don't have all the answers. But with all that is known plus what is strongly indicated, we have enough criteria and methodology to diagnose the disease of alcoholism and treat it with greater success than many of the more familiar conditions.

Handling the illness

The earlier the condition of alcoholism is detected and the patient brought to the point of accepting that he has the illness, the greater chance of success of treatment and control of the disease. The major hurdle is breaking through the denial that is expressed by the alcoholic. An important aspect in the treatment of alcoholism is educating the patient and his family about the course and effects of alcohol on everyone involved.

Local hospitals in many areas are developing departments which will offer medical and other related services in the treatment of alcoholism. Various Alcoholics Anonymous, (AA) groups for the alcoholic and Alanon for the family of the alcoholic provide a great deal of help on the road to recovery.

Test Yourself

The following is a list of questions the reader can answer to see if he or she has a problem with alcohol which may require attention.

1. Do you drink?
2. How do you drink?

3. Have you ever wondered if you drink too much?
4. Do you drink more than you intend to?
5. Has there been any change in your tolerance of alcohol?
6. Has drinking ever caused any problems in your life?
7. Has a family member ever been concerned about your drinking?
8. Have you ever decided to quit drinking for a while or cut down on your drinking?
9. Have you ever felt guilty about your drinking?
10. Have you ever used sleeping pills, tranquilizers or other drugs?

If you answered question number 2 in a straightforward, non-defensive manner, it usually indicates that drinking is not a problem. But if the answer appears defensive, evasive, or reveals that excessive amounts of alcohol is consumed, then the remainder of the questions should be answered.

If two or more questions numbered 3 - 10 are answered yes, there is a good possibility that the person answering the questions may have a drinking problem and further evaluation should be sought from professionals dealing with this condition.

ABOUT WOMEN

A voice from Kenya.

The United Nations Decade for Women will culminate in an international Conference scheduled to be held in Nairobi, Kenya this summer. Guided by the Commission on the Status of Women, a preparatory body appointed by the Economic and Social Council of the U.N., the Conference is slated to review what has been learned and achieved during the Decade, examine shortcomings and failures, analyze problems and discuss and propose strategies for the future which will promote the advancement of women.

The Honorable Phoebe Muga Asiyo, the only elected member of the Kenyan parliament, visited the United States recently and spoke about the Conference. "We are hoping very sincerely that the world's women will want to focus attention on the priorities of women, especially in the developing countries," said Mrs. Asiyo. She is a member of the Kenyan organizing committee which is planning activities for Forum '85, a series of meetings to be held in connection with the Conference. Forum is sponsored by an independent Non-Governmental Organization (NGO) and will focus on women in the Third World.

A mother and a grandmother, Mrs Asiyo is a teacher and a social worker by profession. She has been a member of her country's legislative body for the last five

years and was the first African president of the Kenyan women's organization, Maendeleo ya Wanawake, succeeding a British president. Kenya won its independence from Great Britain in 1963. In her country Mrs. Asiyo was the first woman to hold the post of superintendent of women's prisons, the first woman to sit on U.N.'s Subcommission on the Protection of Minorities and the Prevention of Discrimination, and Kenya's representative to the U.N. Commission on the Status of Women.

Phoebe Asiyo is very much concerned with the status of women in her country and Africa in general. She hopes that development issues will be foremost on the agenda at the Conference, which, she projects, will host more than 8,000 men and women from all over the world. She says that many African women are eagerly anticipating the advent of this global meeting and know what they want to achieve there.

"The awareness among women of their rights really impresses me," she went on to say. "Women are very much aware of themselves as a people and as a community. We reached a stage now where, I feel, women are looking beyond their boundaries, their own national boundaries. And this is very positive."

The real power in the USSR.

Soviet women may well be the USSR's true power holders, according to Soviet Nationality Survey, a news-

letter published by Suchasnist Publishers in London, England, which provides information about USSR's nationalities and their problems.

According to the newsletter, the Russians are having a hard time keeping their vast empire on an even keel, and all because women in one part of their world are having too many babies and in the other part, very few. The difference comes from family structure and religious affiliations of these many people. The Slavic and Baltic women are largely urbanized whereas their sisters in Central Asia and in the Caucasus still work in the fields and live in villages. The nuclear family of the Slavs is different from the extended family of the Asians with their far-reaching tribal relationships. Perhaps most important is the fact that in the vast regions of Kazakh, Uzbek, Tadzhik, Kirgiz, Turkmen and Azerbaïdžhan the Islamic religion plays an important part in the lives of the people

The point of these differences is that the Muslim women have families that are twice as large as those of the Slavic and Baltic women and the rate of reproduction in Central Asia and in the Caucasus is two and a half times that in other parts of the Soviet Union. Comprising 20% of the total population of the Soviet empire, Central Asians and Caucasians are becoming the major source for the Soviet Army and the labor force.

Traditionally, the Russians have distrusted the Asians, and many Asians neither want nor can integrate into the Soviet society. They do not want to leave their homeland for the sake of jobs or learn Russian ways. With their poor knowledge of the Russian language they seem to present a long-term threat to the cohesion of the Red Army.

The Russians have come up with various campaigns to remedy these situations, such as intensified language instructions, propaganda campaigns to reduce the influence of Islam and of course a hard push toward curtailing high birth rates among Muslim women. A change in attitudes toward reproduction in these women meaning fewer children, is hoped for by the Soviet authorities with increased vocational training and greater availability of contraceptives.

On the other hand, the Soviets are hoping that the Slavic and Baltic women will increase their birth rate. As incentive the authorities propose to improve services in general in the countries involved, allow women shorter and more flexible working hours, extend maternity leaves, increase family counseling, offer financial aid to newlyweds and provide more housing.

Women's Studies — status report.

In 1984 there were about 450 women's studies programs in more than 3,000 colleges in the United States, according to Virginia J. Cyrus, national coordinator of the National Women's Studies Association. About 150

schools gave bachelor's degrees in women's studies, 50 gave master's degrees and about twelve granted Ph.D's.

In an article for the New York Times magazine (April 22, 1984) Walter Goodman discussed the disputes and contentions surrounding women's studies in American universities and colleges. Although the enlightened University of California at Berkeley has been awarding B.A.'s in women's studies since 1976, Mr. Goodman said that "resistance to these studies continues to run strong at the elite schools." Annis Pratt, a teacher of woman's literature and a monitor of tenure disputes for the National Women's Studies Association listed Harvard, Princeton and Stanford as the "bad guys" in this respect.

Mr. Goodman went on to say that "only a handful of colleges have granted women's studies full-fledged departmental status, which means a budget, tenured positions and a degree of control by the department's own faculty". Does women's studies deserve a department is a question which raises another question, according to Mr. Goodman, and that is whether it constitutes an academic discipline with a unique methodology. Mr. Goodman quoted Richard P. Taub, associate dean at the University of Chicago, as saying "women's studies is not a discipline," an opinion which, as per Mr. Goodman, elicited wide agreement in the academic world.

On the other hand, wrote Mr. Goodman, "the claim that women's studies is, or should be a separate discipline, rests on the contention that women's experiences are too special and too crucial to all aspects of society to be subsumed under existing disciplines." Sandra Coyner, director of women's studies at Kansas State University said that "traditional disciplines cannot provide suitable home for women's studies, which aim at revolutionizing those very disciplines. We put family and reproductive relationships near the top of the list, not the bottom. We see qualities of sensitivity and nurturance as achievements, not leftovers."

"If one objective of women's studies is to gain a place for women in the academy, another is to raise the feminist consciousness of the many who pass through," wrote Walter Goodman in the concluding part of his article. Defining consciousness raising as "aiming to enable women to break out of male-dominated ways of thinking and acting," Mr. Goodman cites several schools of thought on that subject, claiming that it is in part "forwarding the social and political goals of the women's movement." Many scholars, he said, are not too keen on the combination of scholarship and politics, for the sake of both, but the common answer to the charge that women's studies has a political coloration, is that all teaching is a political act. Marilyn J. Boxer, a professor of women's studies at San Diego State University said "women's studies must be explicitly political, consciously an academic arm of women's liberation, and actively part of a larger social movement that envisions the transformation of society."

A SLICE OF LIFE — *on the light side.*

The other day I conducted a weekly inspection of my potted plants. Snipping a dead leaf here, pinching a stem there, I reached my *Zebrina*, or *Wandering Jew* and to my dismay found the poor thing much under the weather, to say the least. "What's the matter with you, my boy" I scolded the listless, droopy plant as I placed the pot on the kitchen table for a closer look. Radical surgery was in order I decided and out came the scissors to right the wrongs.

"He's not doing well because he is a he," cooed my husband over my shoulder. "All your girl plants seem to be doing fine," he piped. I smiled indulgently at this seemingly silly remark and went about the business of making my sick plant if not well, at least more presentable.

And then it hit me. Of all my plants the *Wandering Jew* seemed to be the only one that I addressed as *he*. It can't be, I said to myself. I don't discriminate, I'm fairly liberal and open-minded. I'm not a radical feminist, merely a woman looking for recognition, equal rights, a better job, a higher salary and a seat on the subway. Why, I like a healthy representation of both sides, whatever the issue. Our children are a boy and a girl, and our two cats are of the opposite sexes. Doesn't that prove something?

I left my *he* plant half-snipped on the table and went around the house looking among the other plants, hoping to crush what I suspected to be true. And the truth stared at me from window sills, hung suspended from the ceiling and sat on small pedestals — glory be, my house was full of plants that had only feminine names.

My husband winked at me and left me to do some soul searching. But what was I to look for? The phrase *suppressed hostility to the male species* which I picked up from a radio psychologist came into my mind and left just as quickly. I hadn't suppressed anything in years and as to being hostile to the male species, why that is utter nonsense. Some of my best friends are men. Was I trying to make a statement, unconsciously of course, that by virtue of femininity all will be well? Have I been so brainwashed by the extreme feminine thought that I labeled everything *she*? Were my plants the personifications of my rebellion in this man's world and their *girls'* names my contribution to the women's liberation movement?

Heavy stuff for early morning musings. I stared out the window, deep in thought and noticed my neighbor, a nice, all-together Cuban lady, deliver swift kicks to her car tire.

"Tina," I yelled at her from my window, "why are you kicking the car?"

"She no work again." replied my angry neighbor.

"Didn't you take it to a repair shop yesterday?" I asked.

"Yes." came the reply, "but my mechanic, she no fix it good." In no time I was outside. "Tina," I inquired softly, "you have a woman mechanic?" My vivid imagi-

"НАШЕ ЖИТТЯ", ЛЮТИЙ 1985

SCHOLARSHIP COMPETITION

The Ukrainian National Women's League of America announces the fourth Competition for the granting of scholarships from the **Eva Stashkiw Scholarship Fund** in the following categories:

1. in the study of the Ukrainian language for graduates of journalism, languages, library science and museum science. Individuals applying in this category must show they plan to utilize their knowledge of the Ukrainian language in their professional work;
2. in the course of obtaining a doctorate in the various fields of Ukrainian studies, as well as comparative studies in literature, history, sociology, music, etc., and only after the subject matter has received university approval;
3. as an aid in the publishing of a scholarly work in the field of Ukrainian studies which has been accepted by a publisher.

The amount of the scholarship will be determined by the judging committee on an individual basis.

Only members of UNWLA who have joined the organization at least one year prior to submitting their entry in this competition will qualify as candidates for the scholarship.

Deadline for entries is April 30, 1985.

In the first and second category, scholarships will be granted for studies in accredited American or Canadian universities.

In the letter of introduction please specify which category the applicant is entering.

For further information please contact:

**Ukrainian National Women's League of America
Eva Stashkiw Scholarship Fund
108 Second Avenue
New York, NY 10003**

nation saw us huddled over coffee and pound cake, pondering our peculiarities. I have found a soul sister. "No," Tina's reply brought me back to earth. "My mechanic is a man, a stupid man."

"But Tina, you said she," I pressed the point.

"He, she, what difference what I call that mechanic, my car still no work." replied Tina, her Latin temper at a boiling point.

What difference indeed! That's it, that is the answer to my pondering. What someone or something is called makes no big difference, I explained to myself. It depends what one is comfortable with. I was happy with "girl-plants", Tina called everyone and everything "she". Does that mean we have deeply hidden radical feminist motives? Of course not, I rationalized. After all, a rose by any name smells just as sweet. With my guilt gone, peaceful and smiling I went home to tackle other problems of life. Oh, about my ailing plant, well in an elaborate re-potting ceremony the plant acquired a new name, Tina, and I know she is going to do just fine.

Marta Baczynsky

"SHE WHO IS GREATER THAN THE EARTH"

She who is ever youthful and gay
Recalling never the multitudes she bore
Scattered now in the labyrinth of time.
Is she but a dream of yesteryears?
For in gentleness she rests
Crowned with the laurel of a life selflessly spent
Lovely and elegant as were blossoms
of lilies she once held.

Into the darkness she has descended
Entombed into Earth's embrace
Remaining quietly in sleep unsurpassable
She who is greater than the Earth
A realization of peace
A sheltering haven
Remembered in the frozen evening of Winter's chill.

A visionary dream for me today
Precious as the light that her image compels
A hope for what is yet to be
A light in the darkness
A glow having only once passed this way.
Silence when quietude is all that you hunger for.

Struggling against darkness
Crushing pain as chaos overtakes
Dispelling grief, she is relief.
The summer breeze that passes once only
And is dispersed.
Tempests in the soul recoiling
No shrine nor fire has brought her thus
Elegant as quiet marble beneath the soft rays of dawn.

MY YUM-YUM BABKA

Before you know it Easter will be here. For the experienced cook turning out a table full of traditional baked goodies is old hat. But for those new at the game there is my Yum-Yum Babka, an almost fail-proof, delicious yeast cake, that is fun to make, good to look at and super to munch on.

INGREDIENTS

1 cup butter
1/4 cake fresh yeast (or 1 envelope)
3/4 cup sugar
1 cup warm milk
4 eggs at room temperature
4 cups sifted flour
1/4 teaspoon salt
finely grated rind of 1 orange
1 cup seedless raisins (preferably yellow)
1/3 cup chopped walnuts
2 tablespoons confectioner's sugar (for icing)

METHOD

Grease a large gugelhopf (ring mold pan) with butter and set aside. Prepare and cream the yeast with about 1/4 teaspoon of sugar and about 4 tablespoons of warm milk.

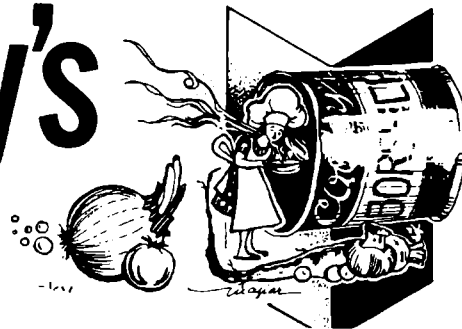
In a mixing bowl, cream butter and sugar until light and fluffy. Use a mixer at high speed. Beat in eggs, one at a time, adding 1 tablespoon of the flour with each addition. Stir in the yeast mixture and half of the flour. Add the remaining milk and beat well. Stir in the

remaining flour, salt, orange rind, raisins and walnuts.

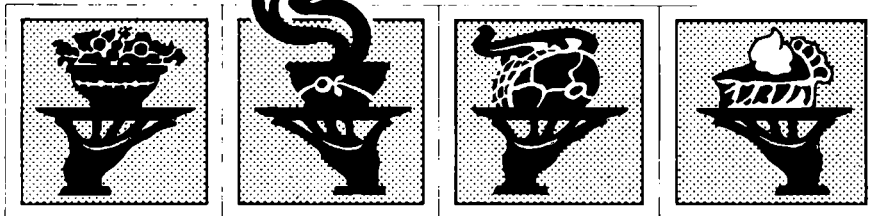
Turn into the prepared pan. Cover and set aside to rise in a warm place for 2 hours or until doubled in bulk. Preheat the oven to 350°.

Place the pan in the center of the oven and bake for 40 minutes until well risen, golden brown. Toothpick should come clean when tested. Remove from oven and cool on a rack for 30 minutes before taking the Babka out of the pan. Sprinkle with confectioners sugar.

COOKY'S CORNER

наше харчування

ЛУКІЯ ГРИЦІВ

ЛАКОМИНКИ

БІШКОПТОВО-ЧОКОЛЯДОВА

- 2 торб. желатини "Кпох"
- 1 1/4 горн. цукру
- 3/4 горн. гіркого какао
- 4 яйця (розділені)
- 2 1/4 горн. молока
- 1/3 горн. мигдалевого напою (або рому)
- 2 пакунки (по 3 унції) "бішкoptів"
- 1 1/2 горн. вершків (солодка сметана)

Приготувати 9" тортівницю (таку, що можна відділити стінки від дна).

1. В середнього розміру риночці змішати желатину з 1 горн. цукру й какао. Окремо збити жовтки, змішати з молоком і додати до риночки дати постояти 1 хвилину, потім підігрівати на малому вогні 5 хвилин, мішаючи поки не розпуститься желатина. Зняти з вогню й додати напій.

2. Щоб чоколяда (какао) добре змішалась збити дротяною тріпачкою й тоді перелити масу до великої миски й охолодити, час від часу вимішувати, поки не стане драглистою.

3. Тимчасом виложити стінки й дно тортівниці половинками бішкoptів й охолодити.

4. Поступово додаючи решту цукру, збити білки на твердий шум.

5. Окремо збити вершки на туго. До драгликів додати спершу шум, згодом вершки і легко вимішати. Влити масу до приготовленої тортівниці та охолодити поки не буде готове.

Перед самим подаванням: виїняти з тортівниці, можна прибрати верх збитими вершками й порізнаними мигдалами.

(Вершки до прибирання: 1/2 горн. вершків й 1 ложка цукру-пудри збити разом, додати 1 ложку напою й легко вимішати).

СИРНИК З ГРУШКАМИ

- 1 бляшанка грушок (половинки) 30 унції
- 2 торб. желатини "Кпох"
- 1/4 горн. цукру
- 3 яйця (розділені)
- 2 ложки соку з цитрини
- 2 пачки вершкового сиру "cream cheese" (по 8 унції)
- 1 чайна ложка тертої шкірки з цитрини
- 1 горн. вершків (солодка сметана)
- 3/4 горн. морелевої мармеляди

Приготувати 9" тортівницю; дно виложити сухарками:

- 1 1/4 горн. тертих ванільових тісточок (коржиків)
- 1/4 горн. мелених горіхів
- 1/4 горн. цукру
- 1/4 горн. топленого масла

Змішати разом, всипати до тортівниці, втиснути на дно й охолодити.

1. Відлити сироп з грушок, залишити 1 горн. сиропу.

2. Грушки: кожну половинку порізати на три частини для прикраси.

3. В середнього розміру риночці змішати желатину з цукром, домішати жовтки збиті з 1 горн. сиропу з грушок і цитриновим соком. Нехай постоїть 1 хвилину. Потім мішати 5 хвилин на малому вогні, щоб желатина розпустилася. Перелити у велику миску; додати сир і шкірку з цитрини. Електричним мішалом добре втерти все разом. Нехай охолоне, час від часу вимішувати поки не згусне.

4. Збити білки й домішати легко до маси, а потім додати збиті вершки. Влити до тортівниці й поставити до холодильника.

5. Перед подаванням: зняти стінку з тортівниці. Розтопленою мармелядою дуже тоненько помастити сирник. Прикрасити грушками, а рештою розтопленої мармеляди полити зверху.

МАЛИНОВИЙ КРЕМ

- 2 торб. желатини "Кпох"
- 2/3 горн. цукру
- 3 яйця (розділені)
- 1 горн. молока
- 2 горн. купованого йогурту з малинами
- 1 горн. вершків (солодка сметана) малини

1. В середнього розміру риночці змішати желатину й 1/3 горн. цукру. Додати збиті жовтки й змішати з молоком, нехай постоїть 1 хвилину. Мішати на малому вогні приблизно 5 хвилин, щоб желатина зовсім розпустилася. Зняти з вогню, домішати йогурт, перелити у велику миску та час від часу вимішувати. Нехай охолоне, щоб рідина стала драглистою.

2. Збити білки, додати решту цукру й далі збивати на твердий шум. Легко домішати шум до драгликів, а згодом збиті вершки. Можна домішати 1 горн. малини.

4. Розлити крем на вісім десертних мисочок і охолодити. Перед подаванням прибрати свіжою малиною.

НА ПОШАНУ ВИДАТНИХ ЖІНОК

Інавгурація президента США відбувається щочотири роки традиційно дня 20-го січня в Вашингтоні. Проте тиждень перед цим є заповнений різними святкуваннями й імпрезами для вшанування цієї події. Якраз 19-го січня 1985 р. відбувся полуденок "In Celebration of Distinguished Women", на якому були вшановані видатні жінки, а також відзначені досягнення американських жінок. В програмці було так написано: "кожна жінка нами відзначена представляє собою всіх жінок, які через свій труд стали на передовому місці й у попередній декаді, особливо останні чотири роки, спричинили великі зміни в американському суспільстві". Президент Реген в листі передав свої поздоровлення й підкреслив важливі досягнення жінок, які поодинокими або спільними силами зуміли створити сприятливі умови, які допомогли всім американцям ліпше виявити свої приховані здатності.

Амбасадор США до Об'єднаних Націй Джін Киркпатрик була головним промовцем. В промові амбасадор поставила таке питання: "якби у Вільяма Шекспіра була сестра, така здібна, як брат, чи вона мала б ті самі можливості до виявлення своїх талантів". На це була така відповідь: "ні, але зате сьогодні

жінки мають можливість, з якої повинні скористати, щоб стати не тільки тими Шекспірами, але політиками, адвокатами, лікарями і провідниками в громаді".

Були й другі промовці, а саме: Бетті Гейтмен — голова (co-chairman) Національного республіканського комітету; Мойя О. Лір і Лоїс Герінгтон, — голова (co-chairman) дорадчої комісії при Комітеті для відзначення 50-ої інавгурації.

Присутніх було 500, це жінки запрошені з усіх сторін США. Між ними були професіоналки, комерсантки, представники різних жіночих організацій та визначні жінки з Республіканської партії. Репрезентуючи Союз Українок Америки і заступаючи д-р Марту Богачевську-Хомяк, я мала велику приємність і честь бути присутньою на цьому полуденку. Цікаво було послухати промовців і познайомитись з цими жінками. Розмовляючи з однією жінкою, народженою в Різі в Латвії, довідалась, що вона очолює американську національну жіночу організацію. Мені прийшло на думку, чи не було б варто і доцільно жінці українського походження старатися досягнути такого рівня.

Лідія Яросевич

ВІТАЄМО НОВИХ ЧЛЕНОК СУА

Сидять (зліва): Лідія Магун (голова Округу), Леся Гой (голова 1-го Відділу), Галія Дармограй (організаційна реф. відділу). Стоять (зліва): нові членки — Анна Макал, Мирося Філевич, Марія Федірко, Марія Кассен. Неприсутня: Лена Микитич.

Seated (l to r): Lidia Magun (pres. of the Regional Council), Lesia Goy (pres. of Branch 1), Halia Darmohrai (organizational committee chairman). Standing (l to r): new members — Anna Makar, Myrosia Filevych, Maria Fedirko, Maria Kassen. Not present: Lena Mykytych.

1-ий Відділ СУА:

1-ий Відділ СУА в Нью-Йорку вітає нових членок, які вступили в 1984 р.: Марію Кассен, Анну Макал, Лену Микитич, Марію Федірко й Миросю Філевич.

5-ий Відділ СУА:

До 5-го Відділу СУА в Дітроїті вступили такі членки: Марія Грицай, Марія Гук, Марія Горан, Стефанія Зілінка, Оля Лапкевич, Ева Лехно, Ірина Лукасик, Френцис Сосновська, Марія Шалейко.

47-ий Відділ СУА:

Вітаємо нових членок 47-го Відділу СУА в Рочестер, Н.Й.: Софію Алексон, Марію Бабей, Фенну Надяк, Анну Чудак. Бажаємо задоволення в праці для нашої організації!

Зліва: Ліда Колодчин, Катерина Хомяк, Катерина Кобаса, д-р Маруся Бек.

Left to right: Lida Kolodchin, Kateryna Chomiak, Kateryna Kobasa, Dr. Mary Beck.

ВШАНУВАННЯ ЗАСЛУЖЕНОЇ СОЮЗЯНКИ

Вже від довшого часу, кожного року 26-ий Відділ СУА ім. Ольги Басараб в Гемтремку, влаштовує свято "День Подяки". Цього року свято відбулося 4-го листопада 1984 р. при парафіяльній школі Непорочного Зачаття.

Свято відкрила голова 26-го Відділу Катерина Кобаса, яка привітала отця Володимира Рибіцького, д-р Марусю Бек, Катерину Хомяк почесну голову відділу, голову Округної Управи Лідію Колодчин, членок — союзянок та всіх гостей.

Після обіду, К. Кобаса розповіла про заслуги д-р Марусі Бек для відділу. Від самого заснування відділу 52 роки тому, д-р Бек ніколи не відмовила своєї допомоги, посвячувала свій час, читала реферати і промовляла на різних святах та ювілеях. Цим вона заохочувала членок до праці й збагачувала відділ. Голова відділу вручила д-р Бек грамоту почесної членки 26-го Відділу СУА.

Потім д-р Бек виголосила промову на тему Дня Подяки, в якому підкреслила свою подяку відділові за таку дорогу пам'ятку для неї. Порівнювала цю грамоту до соняшного променя, що гріє людину. Так ця щиро дарована грамота, буде закріплювати її до дальшої праці для відділу.

На закінчення К. Кобаса подякувала всім учасникам програми, членкам за поміч і гостям за таку численну участь. Свято закінчили молитвою "Богородице Діво" й піснею "Боже вислухай благання".

Емілія Пашкевич,

ВИШИВАНІ ВЕЧЕРНИЦІ

Дня 17-го листопада 1984 р. у приміщенні Thomas More Hall в Денвері відбулись, за старанням 38-го Відділу СУА, вишивані вечерниці. На запрошення референток відділу приїхала з Чикаго оркестра "Водограй". Склад журі: О. Мосійчук, С. Дудчак і д-р Б. Винар. Категорії нагородження були такі: за довгу суконку, короткі суконки, блюзки і краватки. Перша нагорода, довга суконка — Н. Івашко; короткі суконки — Д. Фіглюс і Н. Цебрій; блюзка і загальний вигляд — С. Костюк, М. Мищатин, Т. Винар і В. Бабяк; мужеські сорочки — Р. Колтонюк, А. Чайківський, В. Цебрій; краватки — М. Мищатин і Е. Петрівський.

Зеновія О. Пиріг
пресова референтка

УКРАЇНСЬКА ВИСТАВКА НА "КАЛЕЙДОСКОП КУЛЬТУР"

61-ий Відділ СУА в Випані, Нью Джерзі був запрошений брати участь у "Калейдоскоп культур", що влаштувала американська молодеча організація "Герл скавтс". Відбулося це 7-го липня 1984 р. у каледжі св. Єлисавети в Нью Джерзі. Ціллю імпрези було познайомити американських дівчат з різними етнічними групами в США. З огляду на вакаційний час, тільки дві членки відділу зголосилися відповідати за виставку, а саме Іляна Паславська й Тереня Ракоча.

До виставки були приготовлені різні експонати — вишивки, манекен в українським національним строї, кераміка, писанки, бандура, різьблені дерев'яні речі та картини українських мистців. Під час виставки грала українська музика. Відділ опрацював дві брошури в англійській мові, одну про українців та Україну, другу про Пласт. Український Народний Союз позичив відділові фільм про початки української еміграції в Америці, "За стерном долі".

Відвідувачі, які прибули з різних штатів — Колорадо, Каліфорнія, Вашингтон і т. д. — були зацікавлені українською культурою й ставили різного роду запитання про українське мистецтво, музику й Пласт.

Було нам дуже приємно познайомитися з американськими дівчатами, членами "Герл скавтс" разом з їхніми провідниками та поділитися з ними зразками української культури.

Іляна Паславська

Члєнки відділу, які були відзначені під час святкових сходинах.

Сидять (зліва): Анна Кучма, Соломія Кавка, Дарія Менцінська.

Стоять (зліва): Іванна Городиська, Ліна Басюк, Надія Дзидзан, Іванна Горчинська

*Members of the chapter honored during the special meeting:
Seated (l to r): Anna Kuchma, Solomia Kavka, Daria Mentsinska.
Standing (l to r): Ivanna Horodys'ka, Lina Basiuk, Nadia Dzydzan, Ivanna Gorchyns'ka.*

35-ЛІТТЯ 22-ГО ВІДДІЛУ СУА

В неділю 14-го жовтня 1984 р. членки 22-го Відділу СУА в Чікаго відзначили 35-ліття своєї праці святковими сходинами, які відбулися в домівці СУА. Голова відділу, Міра Ганкевич, відкрила сходина, вітаючи Анастасію Федуняк-Хариш, засновницю і першу голову відділу, членок-засновниць і всіх присутніх.

Програмою проводила Ліна Басюк, культурно-освітня референтка. В першій частині програми, Ярослава Панчук, членка управи, прочитала історію відділу в якій докладно описала многогранну працю членства. Далі Евстахія Струтинська, голова Округної Управи, вручила грамоту почесної членки 22-го Відділу Софії Крупковій, одній з перших членок відділу, колишній голові (1964-1967) та заступниці голови Головної Управи СУА. С. Крупкова подякувала за

відзначення й зворушливо розповіла про початки своєї праці в СУА.

З нагоди ювілею, були відзначені корсажами довголітні членки управи, а саме: Ліна Басюк, Іванна Городиська, Іванна Горчинська, Надія Дзидзан, Соломія Кавка, Анна Кучма й Дарія Менцінська. Завдяки їхній жертвенній праці, відданості й допомозі відділ успішно розвивався.

В другій частині, Іванна Горчинська висвітлила прозорки з різних імпрез влаштованих відділом. В поясненнях допомагала перша голова А. Хариш. На закінчення була прочитана гумореска Ліни Басюк, яка впровадила присутніх у веселий настрій. Була це скромна, немов родинна імпреза, яка залишила милий спомин.

Ярослава Панчук

"З КОЛЯДОЮ"

В місяці січні ц.р. з ініціятиви п. Люби Сохан, імпрезвої референтки, управа 119-го Відділу СУА в Йонкерсі, Н.Й. рішила ходити з колядою на Український Музей..

Коляду в сумі 1000.00 доларів передаємо на цілі Українського Музею. В цей спосіб 119-ий Відділ СУА на протязі чотирьох років існування, вже вдруге стає меценатом Українського Музею.

Зліва: Люба Сохан, Ірена Моцюк (голова), Марійка Борковська, Іванка Ганкевич, Леся Крумшин, Анна Качмарська

L to r: Luba Sohon, Irina Motsiuk (president), Marika Borkovska, Ivanka Hankewych, Lesia Krumshyn, Anna Kachmars'ka.

1-ИЙ ВІДДІЛ, НЬЮ-ЙОРК, Н.Й.

Подаю до відома, що річні загальні збори 1-го Відділу СУА в Нью-Йорку, відбулися дня 1-го грудня 1984 р. в домівці СУА з участю представниці Окружної Управи Ольги Женецької.

Вибрано управу в такому складі: Леся Гой — голова, Стефанія Лешко — заступниця голови, Наталія Мітрінга — протоколярна секретарка, Ганя Серант — кореспонденційна секретарка, Стефанія Гуменюк — скарбничка.

Референтки: Галя Дармограй — організаційна, Михася Баран — культ-освітня, Соня Костюк — імпрезова, Іванна Мачай — виховна, Євгенія Вацик — передплат "Нашого Життя"; Соня Вацик і Ева Гарайда — суспільна опіка, Марія Мотиль — пресова, Віра Шуль — зв'язкова до Музею, Анна Натина — мистецька, Дуня Криль, Оля Кузьмин та Анна Куснірчук — господарські, Катруся Папуга — фестивалю, Анна Натина — делегатка до Об'єднаного Комітету

Контрольна комісія: Лідія Магун — голова, Люба Дармограй, Осипа Дудинська, Марія Михайлів і Стефанія Семущак — члени.

Марія Мотиль,
пресова референтка

71-ИЙ ВІДДІЛ, ДЖЕРЗІ СІТІ, Н.ДЖ.

Загальні збори відділу відбулися 30-го грудня 1984 р., від Округи Нью-Йорку відвідала голова Окружної Управи Лідія Магун.

Склад нової управи: Євгенія Рубчак — голова, Катерина Коць — заступниця, Галина Білик — секретарка, Стефанія Мацяк — скарбник.

Референтки: Ольга Литвинка й Христина Кахнич — організаційні, Ніна Ковбаснюк — культурно-освітня й імпрезова, Анна Вішка й Стефанія Білоус — суспільна опіка, Галина Гаврилюк — пресова, Анастасія Сибі — зв'язків, Параска Шеремета — господарська.

Контрольна комісія: Стефанія Штомпіль — голова, Дарія Кравченко й Стефанія Цьолко — члени.

Галина Гаврилюк,
пресова

73-ИЙ ВІДДІЛ, БРІДЖПОРТ, КОНН.

Загальні річні збори 73-го Відділу СУА в Бріджпорт, Конн. відбулися 8-го грудня 1984 р. На зборах була присутня голова Окружної Управи СУА на Нову Англію Лідія Фіцалович та Ірина Гладка з Нью-Гейвен, Конн.

Склад нової управи: Ярослава Ковач — голова, Мирослава Чубата й Александра Шуст — заступниці, Марія Сливінська — секретарка, Галина Тромса — скарбник.

Референтки: Тамара Пеленська — культ-освітня, Марія Цап — імпрезова, Анна Гомик — зв'язків, Стефанія Бабій — суспільна опіка, Марія Болонна, Юлія Бура, Надія Чубата —

господарська, Ольга Сусма — пресова (укр. мова), Леся Бучек — пресова (анг. мова), Надія Фалько — організаційна, Дарія Стахів — музейна.

Контрольна комісія: Стефанія Бабій, Марія Онишко, Наталія Шуст.

Ольга Сусла,
пресова

83-ИЙ ВІДДІЛ, НЬЮ-ЙОРК, Н.Й.

Річні загальні збори 83-го Відділу СУА відбулися 12-го грудня 1984 р. Головою президії зборів вибрано Марту Ярош, а протоколярною секретаркою Лідію Черник. На зборах була присутня голова Округи Лідія Магун.

Вибрано нову управу відділу в складі: Ірина Мокривська — голова, Ярослава Трембіцька — заступниця, Богданна Слиж — кореспонденційна секретарка, Катря Червонык — протоколярна секретарка.

Референтки: Анна Рак — фінансова, Зірка Галів — організаційна, Ірина Бехтольд — культурно-освітня, Дана Чехович — мистецька, Дарія Генза, Олександра Юзенів — пресова (укр. мова), Кероль Ярема (анг. мова), Оріся Салаяк — суспільна опіка, Люба Павлик, Марія Луцик і Марія Вижицька — господарські, Ірина Бадяк — опікунка світлички, Люба Декайло і Оріся Лаба — ярмаркова комісія, — Ольга Гаєцька — лялькового театру.

Контрольна комісія: Наталка Дума — голова, Лідія Черник та Стефанія Савчук — члени.

89-ИЙ ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ, КЕРГОНКСОН, Н.Й.

Річні загальні збори відділу відбулися 9-го грудня 1984 р., голова зборів Ярослава Ціханська та секретарка Зеновія Ковальська.

На пропозицію Номінаційної Комісії (голова Емілія Ренер, члени: Дарія Хухра, Ольга Равлюк) вибрано управу відділу в такому складі: Стефанія Барановська — голова, Анна Слободян — заступниця голови, Лідія Яців — секретарка, Агнес Хоманчук — скарбник, Анна Слободян — заступниця скарбника.

Референтки: Льоля Савеська — організаційна, Ярослава Аврамчук — культурно-освітня, Ольга Равлюк — виховна, Дарія Стасюк, Александра Яців — суспільна опіка, Зеновія Ковальська — імпрезова, Ольга Денисенко — пресова, Зеновія Гулей — музейно-мистецька, Марія Круг, Ела Досяк — господарські, Емілія Ренер, Ірена Винник — внутрішніх зв'язків.

Контрольна комісія: Ярослава Ціханська — голова, Ярослава Крижановська, Дарія Хухра — члени.

Ольга Денисенко,
пресова референтка

ХРОНІКА ОКРУГ

ОКРУГА ПІВНІЧНИЙ НЬЮ-ЙОРК

Хроніка за 1984 рік

Округа об'єднує 7 відділів із 234 членками.
Осідок Округної Управи є Рочестер, Н.Й.
Голова Округи — Марія Крамарчук.
Пресова референтка — Ярослава Борачок.

ВІДДІЛ:	МІСЦЕВІСТЬ:	ГОЛОВА:	ЧИСЛО ЧЛЕНОК:
46-ий	Рочестер	Леся Павлович	31
47-ий	Рочестер	Ірина Руснак	88
49-ий	Бофало	Марія Паньків	46
68-ий	Сиракюзи	Ярослава Гудзяк	16
85-ий	Сиракюзи	Надя Цвях	9
97-ий	Бофало	Надя Бергенстоцк	20
120-ий	Рочестер	Ліля Павлічко-Стурм	24

ОРГАНІЗАЦІЙНА РЕФЕРЕНТУРА

У звіттовому році приєднано 5 нових членок, вибуло 10.

ВИХОВНА РЕФЕРЕНТУРА

В Окрузі діють дві світлички, а саме в 120-ім і 97-ім Відділах. Діти світлички 120-го Відділу відзначили в травні "День Матері"; в червні відбулася "градуація" найстарших дітей; в жовтні дитяча костюмова забава; в грудні зустріч із св. Миколаєм. З каси світлички вислано до Головної Управи 500.00 дол. на видання дитячої літератури.

КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЯ РЕФЕРЕНТУРА

На ширших сходах відділів виголошено слідуєчі доповіді:

46-ий Відділ: "150-ліття Рочестеру". "Вражіння з XX Конвенції СУА". Марта Шмігель показала телевізійний інтерв'ю про Голод.

47-ий Відділ: "Згадаймо наших героїнь" — Ірина Руснак; "100-ліття Українського Жіночого Руху" — Анастасія Смеречинська; "Українські Матері" — монтаж Ірини Руснак; "Вражіння з XX Конвенції СУА" учасниць-членок 47-го Відділу; "Нашим піонерам в День Подяки" — Ірина Руснак; у вакаційному часі відбувся "пікнік" для членок з родинами. У вересні відбулися жалібні сходи в поклони св. п. Патріярхові Йосифові. 21-го жовтня: концерт для відзначення 100-ліття Українського Жіночого Руху спільно з 46-им і 120-им Відділами СУА, та іншими жіночими організаціями Рочестеру. 8-го грудня повторення того ж концерту в Бофало за ініціативою голови комітету та авторки монтажу — Марії Крамарчук. При відділі існує "Гурток Книголюбів" ім. Олени Залізняка.

49-ий Відділ: 5-го лютого авторський вечір Віри Вовк — Селянської.

68-ий Відділ: "100-ліття Жіночого Руху"; "Митрополит Андрей Шептицький"; "Оксана Петрусевич".

120-ий Відділ: "Великодні звичаї" — Дуся Ганушевська; "Писання писанок" — Ірина Грасман; "Український Музей в Ніягара Фолс" — Яра Кекіш; "Різдвяні звичаї" — Лідія Джус; "Вражіння з подорожі по Україні" — д-р Мірко Пилишенко. Відділ підготував радіопрограму на тему: "100 років Українського Жіночого Руху".

ІМПРЕЗОВА РЕФЕРЕНТУРА

46-ий; 47-ий і 120-ий Відділи брали активну участь у комітеті, який зорганізував вечірніці "Червоної Калини", та в концерті в Рочестері й Бофало.

47-ий Відділ: 24-го червня відбувся обід з нагоди відходу на емеритурі Марії Крамарчук. Чистий дохід з імпрези в сумі 250.00 дол. вислано на фонд ім. Олени Лотоцької.

97-ий Відділ: різдвяна зустріч.

МУЗЕЙНО-МИСТЕЦЬКА РЕФЕРЕНТУРА

46-ий Відділ: курс писання писанок провадила Тамара Гуран. Організували виставки народного мистецтва в рочестерській музею й школі.

47-ий Відділ: брав участь у фестивалю церкви св. Йосафата де відбулася 4-денна виставка вишивок мисткині Мирослави Стахів з Нью Джерзі. Винагороду за приготування виставки в сумі 300.00 дол. М. Стахів передала на розбудову Українського Музею. Показ вишивання провадили членки Мирослава Приймак і Анастасія Смеречинська, роблення вареників — Ірина Руснак. У вересні відбулася образотворча виставка Неонілі Лошенко-Винарської з Клівленду. При відділі є "гурток любителів народного мистецтва", який приготував виставки й заряджує крам-

ничкою, де продають предмети українського мистецтва. У листопаді влаштували велику виставку знімок, яка дала образ праці громади на протязі трьох поколінь. На Український Музей з збірок переслано суму 935.00 дол., а на розбудову музею продано цеголок в сумі 305.00 дол. Відділ є членом і меценатом Українського Музею.

46-ий і 49-ий Відділи: є членами Українського Музею.

97-ий Відділ: показ малювання порцеляних китайських ляльок.

120-ий Відділ; показ роблення вибійки й малювання кераміки. Прикрашування ялинки в Осередку Української Спадщини "Мозаїка".

РЕФЕРЕНТУРА СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ

46-ий Відділ: до Бразилії вислав 50.00 дол. а на поміч дітям до Африки 25.00 дол.

47-ий Відділ: вислав до Бразилії 11 пачок, за яких заплатив 257.30 дол. Допомога садочкам у Німеччині й передплата "Нашого Життя" двом "бабусям" виносить річно 414.00 дол. Грошева допомога бідним у Бразилії 60.00 дол. Дві членки відділу спонзорують стипендистів у Бразилії. Телефонічний і письмовий контакт з хворими й з членками відділу, які потребують допомоги.

49-ий Відділ: вислав 4 пачки до Бразилії — за яких заплатили 104.10 дол. Через Головну Управу, вислав на стипендії до Бразилії й Аргентини 3,955.00 дол. Вбогим дітям і сиротам Бразилії й Аргентини 2,075.00 дол. Жертвам повені в Бразилії 675.00 дол. Відділ опікується люльми старшого віку.

68-ий Відділ: вислав пачку для українців у Південній Америці за 40.00 дол. На політичних в'язнів вислано до Головної Управи СУА 100.00 дол. Відвідує хворих по домах і шпиталях. Допомагає старшим людям в доїзді до шпиталя, лікаря, крамниці й банку.

97-ий Відділ: спонзорує одну стипендистку в Бразилії.

Виставка мистецьких вишивок Мирослави Стахів. Зліва: Іванна Мартинець, Мирослава Стахів, Ірина Руснак, Мирослава Приймак.

Exhibit of the embroidery of Myroslawa Stakhiw. L to r: Ivanna Martynec', Myroslawa Stakhiw, Irina Rusnak, Myroslawa Prymak.

120-ий Відділ: підготував і роздав кошики з великодніми харчами потребуючим старшим особам в трьох місцевих парафіях.

РЕФЕРЕНТУРА ЗВ'ЯЗКІВ

а) *Внутрішні:*

46-ий; 47-ий і 120-ий Відділи: співпрацюють і допомагають собі взаємно. Членки активно беруть участь у фестивалях, вечерницях, та інших проявах громадського життя Рочестеру.

Відзначення Марії Крамарчук.

Зліва: Ірина Руснак (голова), Євгенія Мосюк, Марія Сипняк, Марія Крамарчук, Галина Несторович, Катерина Щур, Іванна Мартинець, Ірина Шмигель.

Honoring Maria Kramarchuk.

L to r: Irina Rusnak (president), Yevhenia Mosiuk, Maria Sypniak, Maria Kramarchuk, Halyna Nestorovych, Katerina Shur, Ivanna Martynec', Iryna Shmigel'.

Показ техніки вишивання під час фестивалю церкви св. Йосафата.

Сидять (зліва): Анастасія Смеречинська, Софія Алексон, Анна Федоришин, Ірина Руснак.

Стоять (зліва): Мирослава Приймак, Мирослава Стахів.

A demonstration of the embroidery — technique during a festival at St. Joseph's Church.

Seated (l to r): Anastasia Smerechyns'ka, Sophia Alekson, Anna Fedoryshyn, Irina Rusnak.

Standing (l to r): Myroslawa Prymak, Myroslawa Stakhiv.

49-ий і 97-ий Відділи: членки помагають в церковних імпрезах, є членами церковного й світського хорів, беруть участь в житті громади.

б) *Зовнішні:*

46-ий Відділ: мають зв'язок з американським середовищем через участь у фестивалі націй, який відбувається в рочестерському музею. Членки, в народних строях, були присутні на зустрічі Президента Регена з громадянством Рочестеру.

46-ий і 47-ий Відділи: членки є в комітеті рочестерського відділу "Оборони прав людини".

49-ий і 97-ий Відділи: є членами американської Федерації Жіночих Клубів. Участь членок відділів СУА в маніфестації у Вашингтоні проти русифікації України — це зв'язок з цілим політичним світом Америки.

ПРЕСОВА РЕФЕРЕНТУРА

На 234 членки в Окрузі, журнал "Наше Життя", переплачує 165 членок і 10 не-членок.

Закінчення: ДІВОЧИЙ ІНСТИТУТ

женням і неспокоєм чекала на зустріч. І дивне диво — не припала я чолом до муру, не заридала. Проїшла повз руханкової залі, минула головний вхід до Інституту — чогось бракувало. Зупинилась перед сходами, які вели до гімназійної брами. Чого ж туди піду, кого там зустріну? Там усе чуже, не має душі, а порожні коридори не зустрінуть мене рідним гамо-

47-ий Відділ: з нагоди ХХ-ої Конвенції СУА зібрав на привіт і оголошення 1,900.00 дол. На пресовий фонд "Нашого Життя" 85.00 дол. Про діяльність відділів були написані статті в журналі "Наше Життя"; в щоденнику "Свобода" і "Кооперативна Думка" — Рочестер.

Членки 120-го Відділу.

Зліва: Дарія Ганушевська, Ганя Тарафа, Яра Кекіш.

Members of Branch 120.

Left to right: Daria Hanushevs'ka, Hanya Tarafa, Yara Kekish.

ГОСПОДАРСЬКА РЕФЕРЕНТУРА:

47-ий, 49-ий і 120-ий Відділи: мають господарських референток і вміють оцінити їх муравлину працю. Референтки відповідали за організацію й продажі печива. Приготували обіди, перекуски, каву з нагоди різних імпрез. На ширших сходах частували членок кавою й солодким.

Ярослава Борачок

ром. Чужа рука понищила будинки й не дбає про їхній зовнішній вигляд.

Бувають в житті надхненні люди, які реалізують свої візії для добра людини, народу і на хвалу Богу. Їхні діла, немов маяки що світлом своїм вказують на правильний шлях до пристані. Таким маяком для української молоді був Український Інститут для Дівчат в Перемишлі.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

Замість квітів на могилу бл.п. **Ольги Андрейко** зложив **10.00 дол.** на Український Музей в Нью-Йорку. **Зенон Михалевський.**

В пам'ять покійного **Миколи Гадзінського** складаю на Український Музей скромну пожертву **5.00 дол.** через 47-ий Відділ СУА, а дружині, дорогій пані Олені пересилаю вислови глибокого співчуття. **Ірина Михайлюк.**

Вшановуючи пам'ять Покійного інж. **Мирона Жарського**, мужа моєї шкільної товаришки **Марусі Бріль-Жарської** та брата моєї шкільної товаришки **Ольги Жарської-Дзядів**, складаю **15.00 дол.** на Український Музей в Нью-Йорку. **Марія Олійник.**

Замість квітів в пам'ять бл.п. **Ірини Кальби** з Колорадо зложили **25.00 дол.** на Український Музей. **д-р Володимир І Марія Душник.**

Замість квітів на свіжу могилу бл.п. **Ірини Кальби**, жінки нашого кузена **Мирона**, складаємо **50.00 дол.** на Український Музей. **Ірена Бачинська і Надя Цегельська.**

Замість квітів на могилу св. п. **Анастасії Кисілевської** на Український Музей в Нью-Йорку зложили: **30.00 дол.** — **Дам'ян і Оксана Ліщинські**; **25.00 дол.** — **Володимир Величковський**; по **20.00 дол.** — **д-р Ярослав Миндюк, Остап і Слава Олесницькі**; по **10.00 дол.** — **Віра Ортинська, Кость Гречак, Ася Лисинецька, Дмитро Пенцак.** Разом — **135.00 дол.**

Замість квітів на свіжу могилу бл.п. **Володимира Книша**, Дорогого Мужа і Брата наших членок **Полі Книш і Галі Гошовської** зложили на Український Музей в Нью-Йорку: **50.00 дол.** — **Марія Кушнір**; по **25.00 дол.** — **Христя Навроцька, Марія Даниш, Марія Савицька**; по **20.00 дол.** — **64-ий Відділ СУА, Марія Ржепецька**; **15.00 дол.** — **Ярослава Яросевич**; по **10.00 дол.** — **Люба Артимишин, Марія Левицька, Марія Барагура, Стефанія Діба-Ценко, Люба Раковська, Ірина Гошовська, Оксана Рак, Броня Ковалів, Марія Тимочко, Геня Корчинська, Осипа Лень, Ольга Криженівська, Стефан Криженівський, Олена Качала**; по **5.00 дол.** — **Марія Береза, Леся Ямрозик, Стефанія Лешко, Стефанія Пурій.** Разом — **340.00 дол.**

В пам'ять бл.п. **Лу Ліневича** зложила **25.00 дол.** на Український Музей. **Наталія Канюга.**

В пам'ять бл.п. дорогої сестри **Люни Луцької** складаємо **25.00 дол.** на Український Музей. **Надія і Микола Кунинські**

В пам'ять бл.п. **Олени Малко** складаємо **10.00 дол.** на Український Музей. **Оля і Роман Кобрин.**

Вшановуючи світлу пам'ять **Софії Налукової** нашої бабуні жертвують на Український Музей **50.00 дол.** внучка **Тамара Стадниченко Корнелісон** з чоловіком **Робертом** і **25.00 дол.** родина **Корнелісон.**

Замість квітів на могилу блаженної пам'яті **д-ра Теодора Небожика** складаю **25.00 дол.** на Український Музей в Нью-Йорку а Родині висловлюю щирі співчуття. **Парася Іванець**

В пам'ять покійного бл.п. **Івана Оленського** батька п. Арки Петришин зложили **25.00 дол.** на Український Музей в Нью-Йорку. **д-р Мирослав і Люба Прокоп.**

В світлу пам'ять **Івана Оленського** складають **25.00 дол.** на Український Музей. **Василь і Дарія Маркусі.**

В світлу пам'ять **Івана Оленського** складають на Український Музей **15.00 дол.** **Юлія і Осип Ховайли.**

В пам'ять мого дорогого чоловіка **Семена**, який відійшов 30-го вересня 1984 р., складаю **50.00 дол.** на Український Музей. **Анна Поліщук.**

Замість квітів в пам'ять бл.п. **Тамари Омелюсик** зложила **25.00 дол.** на Український Музей. **Ольга Середа.**

Замість квітів в пам'ять бл.п. **Теодора Пискіра**, мужа нашої членки **Анни Пискір**, складаємо **25.00 дол.** на Український Музей в Нью-Йорку. **51-ий Відділ СУА.**

Замість квітів на свіжу могилу св. п. інженера **Стефана Процюка**, мужа моєї доброї приятельки **Олени Процюк**, заслуженої довголітньої членки Головної Управи СУА складаю **15.00 дол.** на Український Музей. З приводу такої болючої втрати пересилаю її мої дуже сердечні співчуття. **Марія Демидчук-Чучман.**

Із висловами співчуття пересилаємо через 47-ий Відділ СУА пожертву на Український Музей в Нью-Йорку в пам'ять покійної членки **Богдани Тарнавської**: **6.00 дол.** — **Мирослава Приймак**, **5.00 дол.** — **Ірина Михайлюк.** Разом **11.00 дол.**

Замість квітів в пам'ять **Стефана Тиндика** зложила **20.00 дол.** на Український Музей. **Люба Гуралечко.**

Замість квітів на могилу бл.п. **Богдана Фостяка** на Український Музей в Нью-Йорку зложили **925.00 дол.:** **100.00 дол.** — **Марійка і Стефан Коченаші**; по **50.00 дол.** — **Ярослава Лабка, Дана і д-р Зенон Каратницькі, Дарія і д-р Теодозій Самотулка, Володимира і Стефан Сливоцькі**; **40.00 дол.** — **Олександра і Микола Крумшин**; по **30.00 дол.** — **Лідія Крушельницька, Оксана і Любомир Крушельницькі**; по **25.00 дол.** — **Оля і Роман Гаєцькі, Лена і Роман Іваницькі, Надія Данилюк, Марія і Євген Стахів, Люба Мриглоцька, Марта і д-р Богдан Цимбалістий, Любомир Лозинський, Оксана і Іван Микитин, Надія Попель, Ірина і Ярослав Куровицький**; по **20.00 дол.** — **Люба і Роман Раковські, Катруся і Ярослав Червоняк, Богданна і Володимир Слиж, Ірина і Осип Голінські, Оля і Роман Кобрин, Наталія і Володимир Чайківські, Марія і Орест Мицик, Романа Мицик, Стефанія Крушельницька, Любомира і Зенон Ціховляс, Анна і Олександр Пришляк, Віра і Іван Яскір**; **15.00 дол.** — **Ярослава Яросевич**; по **10.00 дол.** — **Богданна Осадца, Надія Савчак.**

СПИСОК ПОЖЕРТВ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ЗА 1984 РІК

250.00 дол.

Округа — Detroit

150.00 дол.:

86-ий Відділ — Irvington

по 100.00 дол.:

4-ий Відділ — New Brunswick

22-ий Відділ — Chicago

24-ий Відділ — Elizabeth

28-ий Відділ — Irvington

78-ий Відділ — Washington

82-ий Відділ — New York

83-ий Відділ — New York

89-ий Відділ — Kerhonkson

92-ий Відділ — Manville

102-ий Відділ — Munster

Округа — Chicago

Округа — New England

75.00 дол.:

Уляна Стек

по 50.00 дол.:

10-ий Відділ — Philadelphia

91-ий Відділ — Bethlehem

М. Мороз-Сосняк — Yonkers

38.50 дол.:

Е. Новаківська — Philadelphia

30.00 дол.

Надія Костик — Nyack

по 25.00 дол.:

1-ий Відділ — New York

17-ий Відділ — Miami

121-ий Відділ — New Britain

Галина Агашук — Phoenix

Йоанна Гентош — Philadelphia

Ольга Ковальчук — Miami Beach

Оксана Мостович — Lexington

22.00 дол.:

Юлія Сквіртнянська — Woodhaven

по 20.00 дол.:

М. Бачинський — New York

Богдан Гадзевич — Yorkstown Heights

Ірена Гординська — Drake

Анна Дубас — Irvington

Олена Карпак—Бенцаль — Minneapolis

Галина Коленська — Downers Grove

Оксана Луцька — Woodside

Марія Лямпіка — Hunter

Катерина Надіак — Montreal

Валентина Переяславець — Woodside

А. Політило — Short Hills

Галина Поритко — New York

Соня Рожанковська — Englewood Cliffs

Юлія Сквіртнянська — Woodhaven

17.00 дол.:

Наталія Хонос — Hartford

по 15.00 дол.:

99-ий Відділ — Watervliet

Татяна Баюк — Chicago

Лена Іваницька — New York

Марія Мазоля — New York

Анна Рак — Astoria

О. Соханівський — Edmonton

Тамара Тимків — Salisbury

Анна Федорак — Buffalo

Н. Хойнацька — Oak Forest

по 10.00 дол.:

57-ий Відділ — Utica

Софія Андерсон — Detroit

М. Бакуменко — Rego Park

Іванна Благий — Rochester

Ольга Гаврилук — Chicago

К. Глинянська — McDaniel Heights

А. Голубець — Schenectady

С. Гребеняк — Londonville

Ольга Денисенко — Kerhonkson

Ольга Заліско — Jersey City

Катерина Іваницька — South Orange

Марія Іскало — Buffalo

Стефанія Йон — Philadelphia

Люба Козбур — Antioch

А. Лісевич — Chicago

Стефанія Лісікевич — Warren

Марія Лямпіка — Hunter

Катерина Макух — Alberta

Параскевія Мельник — Montrose

М. Мулькевич — Baltimore

Ольга Мурчин

Наликова — Australia

Никорчук — Pittsfield

Параска Олексюк — Philadelphia

Стефанія Олійник — Bath

М. Пастушенко — Alberta

Ольга Пашковська — Chicago

Александра Раковська — Jamesville

Василь Садівник — Rutherford

Дарія Самотулка — Somerville

Таня Смоленська — Shrewsbury

Олександра Терлецька — Newark

Марія Хімінець — Passaic

Ольга Хортик — Athens

Параскевія Шпачинська — Hempstead

по 7.00 дол.:

Наталія Котович — Philadelphia

Ольга Малець — England

по 6.00 дол.:

Неоніля Келіш — Philadelphia

по 5.00 дол.:

Ольга Амброзьяк — Minneapolis

Евдокія Барник — Detroit

Володимира Басладинська — Parma

Ліна Басюк — Forest Park

Іванна Бемко — Cranford

А. Березовська — Ortonville

Наталія Березовська — Northridge

Надія Бігун — Maplewood

Марта Білинська — E. Hanover

М. Боднарчук — New Haven

Ольга Боля — Fort Lee

Марія Борковська — Yonkers

В. Боярська — Narrowsburg

Володимира Бриквич — Philadelphia

Олена Бурбан — Kingswood

Наталія Вайда — Philadelphia

М. Ваславська — Toronto

Прися Витвицька — New Haven

Марія Війтик — Phoenixville

Ярина Гарасовська — Chicago

Марія Гладка — Newark

Марія Голуб — Kalamazoo

В. Гординська — Detroit

Марія Гриневич — Chicago

Дарія Гусар — Weston

Надія Дзидзан — Chicago

Ельда Дмитрів — Parma

Ляріса Долинська — Westfield

Наталія Домарецька — Bayonne

Стефанія Євчук — Binghamton

Стефанія Жижномірська — Dayton

Валентина Зарицька — Bridgeton

Христя Зарицька — Fords

С. Зварин — Canton

Ольга Зенко — Hartford

Надія Зінкевич — Baltimore

Марія Івашків — Huntsville

Стефанія Йон — Philadelphia

Зеновіл Камінська — Detroit

Надія Карачевська — Yonkers

Ольга Карван — Philadelphia

Ірена Качанівська — Philadelphia

Ліда Кей — Wallingford

О. Климович — New York

Катерина Кобаса — Hamtramck

Ольга Козак — Rutherford

Ірена Копитко — Philadelphia

Віра Корсун — Jackson Heights

Ірена Кравців — Philadelphia

Анна Кравчук — Parma

Ярослава Крижанівська — Kerhonkson

Неоніля Кузич — Chicago

Лідія Лашевич — Livingston

Софія Левицька — McAdoo

Анна Леник — Chicago

Наталія Лисенко — Pittsfield

Стефанія Лукомська — Kerhonkson

Александра Луцик — Chicago

Ольга Маргур — New Lisbon

М. Мандрусак — Livingston

Ростислава Матла — Philadelphia

Леся Мацьків — Cherry Hill

В. Михайлів — Philadelphia

Богданна Михайлів — Bethlehem

Ольга Мовчан — Warren

Олена Морозевич — Buffalo

Ірена Моцюк — Bronxville

Людмила Нагнибіда — Irvington

Стефанія Надпара — Silver Springs

Зеня Никифорок — Woodside

А. Никорович — Melrose Pk.

Марія Оленська — Glen Spey

Е. Онишкевич — Irvington

Я. Панчук — Chicago

Олена Паніж — Detroit

Іванна Пенкальська — Philadelphia

Марта Перейма — Arlington

М. Погорецька — Jersey City

Стефанія Порайко — Los Angeles

Люба Прокоп — New York

С. Прухницький — Ottawa

Дарія Пундій — Chicago

Оксана Рак — Woodside

С. Рекшинська — New York

Неоніля Романишин — Stamford

Евгенія Савка — Edmonton

Ольга Савчинська — North Judson

Ірена Салюк — Parma

Анна Сахно — West Lake

С. Свищук — St. Louis
 Н. Сенків — Florida
 Олена Сердюк — Trenton
 Іванна Сива — Carnegie
 Ольга Смаль — Maplewood
 Марія Сметана — Rochester
 Марія Смішкевич — Kerhonkson
 Леся Стадниченко — Allentown
 Анна Стельмах — Baltimore
 Люба Тимчук — New York
 З. Тройпач — Australia
 Ярослава Фаріон — Chicago
 Любомира Федорко — Detroit
 Марія Франко — Cleveland
 М. Фрединяк — De Monte
 Стефанія Фур — Parma
 Ярослава Фурманюк — Addison
 Дора Хариш — Baltimore
 Марія Хімінець — Passaic
 Катерина Хомяк — Detroit
 Х. Хомяк — Detroit
 Ірена Хуміловська — Schenectady
 Дарія Хужра — Kerhonkson
 Стефанія Цегельська — St. Petersburg
 Зірка Цимбаліста — Chicago
 Марія Чижович — Rydal
 Емілія Шавала — Baltimore
 Наталія Ярем — Philadelphia
 Марія Ясінська — Dearborn

по 3.00 дол.:

Марія Вусович — Glen Elyn
 Надія Зелехівська — Trenton
 Катерина Лепак — Milnor
 Катерина Марків — Philadelphia
 Ольга Мартинюк — Chicago
 Галина Микита — Clifton
 Наталія Пеленська — Clifton
 Ірена Процик — Hot Springs
 Ляриса Фонтана — Bethesda
 Ірена Хомик — Flushing
 Любомира Шеремета — Chicago

по 2.00 дол.:

Ірена Гнатів — Yonkers
 Юлія Демченко — Bayonne
 Анна Дикий — Bronx
 Ольга Дубик — Hamilton
 Стефа Журкевич — Cheltenham

Від Редакції

Редакція не приймає матеріалів не підписаних авторами та застерігає за собою право скорочувати статті та правити мову.

Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди, а не погляди редакції. Редакція не буде містити невірних образливих для когонебудь висловів. Рукописів не звертаємо. Анонімів не читаємо.

Редакція приймає у вівторок, середу, четвер і п'ятницю від 10 — 1 від 3 — 6. В інших годинах за домовленням: тел: (212) 674-5508. Адміністрація (212) 533-4646.

Адреса: 108 SECOND Ave., New York, N. Y. 10003

ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЖУРНАЛУ "НАШЕ ЖИТТЯ"

(XVII Конвенція США рішила збільшити Запасний Фонд до 75,000 дол.)

ДО 31-ГО ГРУДНЯ 1984 Р. ЗЛОЖИЛИ:

Окружні управи і відділи США	48,465.61 дол.
Окремі особи	13,699.39 дол.
	62,165.00 дол.

Ірина Кашубинська — Parma
 Віра Кліш — Philadelphia
 Анна Корін — Van Muys
 Галина Кривута — Philadelphia
 Надія Кузьма — Philadelphia
 Анна Мащорак — Baltimore
 Катруся Михайлюк — Philadelphia
 Анастасія Сагата — Philadelphia
 М. Стефанишин — Venice
 Анна Фіціак — Philadelphia
 Марія Цап — Bridgeport

Софія Клим — Philadelphia
 Марія Колодій — Philadelphia
 Франка Кравченко — Philadelphia
 К. Куряча — Philadelphia
 Надія Максимюк — Philadelphia
 Олена Петрів — Philadelphia
 Катерина Посполита — Philadelphia
 Анна Прядка — Philadelphia
 Ева Римарчук — Philadelphia
 Анна Яворська — Philadelphia

по 1.00 дол.:

Стефа Деметрук — Philadelphia
 М. Демченко — Chicago

Щиро дякуємо.
Іванна Ратим,
 фінансова секретарка

ПОПРАВКА

У листопаді 1984 року появилoся оголошення про пожертву зложеноу замість квітів у пам'ять п. Галі Лукашевської, яка відійшла у Вічність 26-го червня 1984 року. Помилково ми зазначили що В. Сенека зложили 25.00 дол. **Повинно бути:** зложили 25.00 дол. Родина Стасюків із Сенека, Н.Й. Дуже перепрошуємо Родину Стасюків за нашу помилку.

Заставка:

На ст. 8: З книги "Козак Голота". Лінографюра. Г.В. Якутович.

On page 8: From the book Kozak Holota. Lithograph. H.V. Yakutovych.

"НАШЕ ЖИТТЯ", ЛЮТИЙ 1985

"OUR LIFE" Magazine (USPS 414-660) is published monthly — except July & August combined — by Ukrainian Women's League of America, Inc. at 108 Second Ave., N. Y. 10003

Subscription in the United States of America \$15.00, half year \$8.00, single copy \$1.50.

COUNTRIES OTHER THAN U. S. (with the exception of South America) may send the subscription in their currency, which will equal the amount of 15.00 American dollars.

ПЕРЕДПЛАТА В США: річна... 15.00 дол. піврічна 8.00 дол. Поодинокое число 1.50 дол.

КРАЇНИ ПОЗА МЕЖАМИ США (за винятком Південної Америки) можуть вплачувати у своїх валютах, в сумі яка дорівнює вартості 15.00 американських доларів.

Printed in U. S. A. by Computoprint Corporation, 335 Clifton Ave., Clifton, N. J., 07011

©Copyright 1983 Ukrainian Women's League of America, Inc.

"Second-Class Postage Paid at New York, N.Y and at additional mailing offices" (USPS 414-660)

108 Second Ave. New York, N.Y. 10003

ADDRESS CORRECTION REQUESTED

ISSN 0740-0225

INTERNATIONAL STANDARD SERIAL NUMBERING

Київські взори. Початок XX ст. Зі збірки д-р Кліментія Рогозинського. Вишивати чорними і червоними нитками Д.М.С. ч. 321. Рисувала Ольга Трачук.

Kievan pattern (from the beginning of the XX cent.). From the collection of Dr. Clementi Pohozytsky; pattern copied by Olha Tratsyk. Embroider with black and red (D.M.C. 321) thread.